

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Haste, Peder Horrebow.; Peder Horrebow
Haste ; udgivne af J. H. Smidth.

Titel | Title:

Samlede, udvalgte Digte

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : C.A. Reitzel, 1835

Fysiske størrelse | Physical extent:

XIV, 194 s.

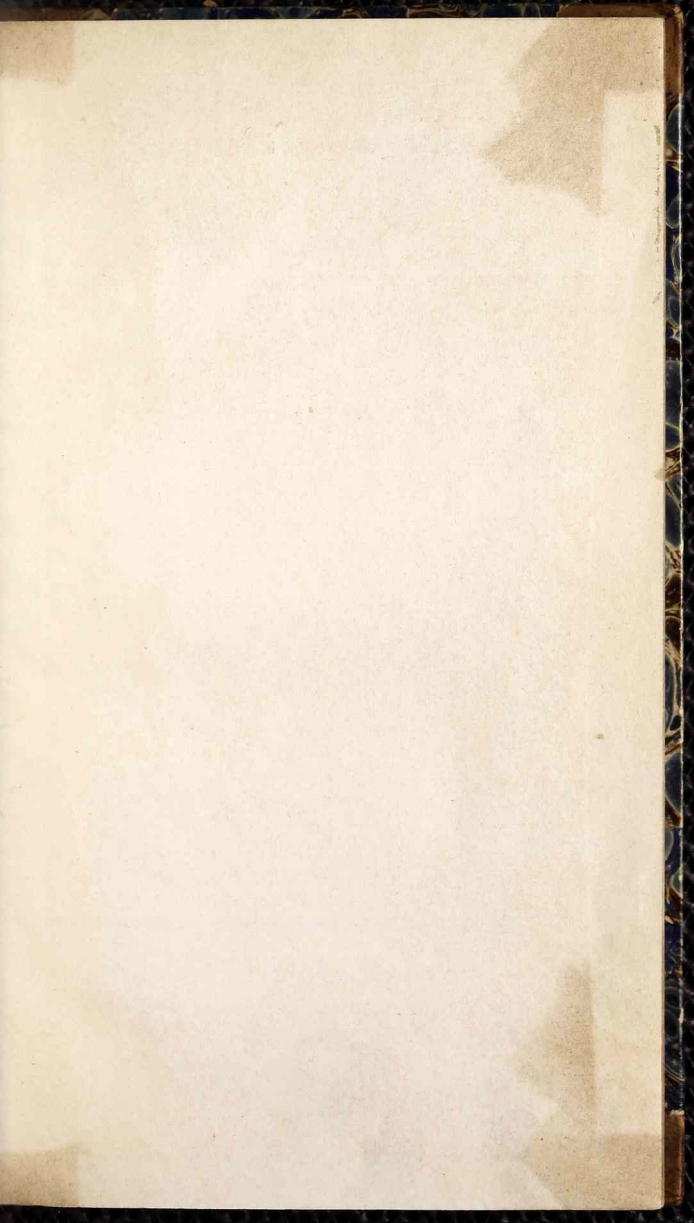
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Samlede, udvalgte

D i g t e

af

Peder Horrebøw Haste.

Udgivne

af

J. H. Smidth,

Sognepræst til Moseby Menighed paa Falster,
Professor, Ridder af Dannebrogen.

Kjøbenhavn, 1835.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Reigel.

Trykt hos P. N. Jørgensen, Pilestræde 110.

Peder Horrebow Haste

er født i Færø Præstegaard i Sieland 12. Januar 1765; Faderen var Espern Haste, Dr. phil. & Mag. art., Sognepræst for Færø Menighed; Moderen Sophie Magdalene Horrebow, Datter af Prof. P. Horrebow, den ældre. Faderen underviste ham selv i de saakaldte academiske Videnskabber. I et Manuskript fra den Af dødes egen Haand, skrevet 1814, fortæller han: at han anvendte de saa Tritimer, som den faderlige Underviisning gav ham, til at læse Digterværker. Især Evald, Klopstock, Young og Milton gjorde Indtryk paa ham; som sædvanligt hos Mennesker i den Alder ansaae han dette Indtryk for Begeistring og Pieridernes Kald, gav sig til at skrive Vers, hvormed han siden aldrig ganske ophørte. — I Sommeren 1781 kom han til Kiøbenhavn, og nød eet Aars Underviisning af Mag. Estrup, som han omtaler med Agtelse og Kierlighed. 1782 blev Haste Student; men Aaret efter blev han hjemkaldt, især for at understøtte Faderen, der var bleven meget svagelig; efter dennes Dødske lagde nu Haste sig efter Theologien og holdt ei fielden Prædikener, der lønnedes med Faderens og Menighedens Bifald. Tri-

timerne bleve opoffrede til Poesien, men kun faa Stykker af ham fra den Tid findes trykte. Faderen døde 1785; nu forlod Haste ganske Theologien, og antog Foraaet derefter Plads som Huuslærer hos Stutmester Nielsen i Fredriksborg; der forblev han til Sommeren 1791, da han igien drog til Kiøbenhavn. Aaret forhen havde Selskabet for de skønne Videnskabsers Førfremmelse tilkiendt ham 60 Rdlr. i Anledning af hans udgione Poesie-Samling; dette vakte Opmærksomhed paa en Tid, da man næsten ansaae dette Selskab for uden Virksomhed. I Kiøbenhavn maatte Haste leve af at oversætte og læse Correcturer. Ei sielden saa man poetiske Arbejder af ham, og Tonen i dem skaffede ham mange og mægtige Belyndere; blandt disse nævner han især Hertugen af Augustenborg, Greverne Bernstorff og Harthausen, Statsminister Scheel, som dem, der med flere anbefalede ham i den Grad, at han 1795 fik bestemt kongeligt Løste om et Embede. Han havde aldrig søgt om Pension eller aarligt Gratiale. 18 April 1798 blev han bestykket til Sold- og Consumptions-Inspector i Middelfart; 4 April 1803 blev han forflyttet til samme Embede i Alsens, og 5 Mai 1809 ligeledes til Svendborg, hvor han døde 28 Januar 1831. — 22 Decr. 1809 var han udnævnt til virkelig Kammerraad, og 30 Marts 1813 til virkelig Justitsraad. — 27 August 1800 indgif han Egtskab med Birgitte Melbye, Datter af Sognepræsten i Middelfart, Thor Melbye, hæderlig bekiendt af sine Bidrag til Fædrelandets lærde Historie.

Saa snart Haste var bleven Embedsmand, søgte han fremfor Alt at skaffe sig i sit Fag de Kundskaber, som satte ham istand til at opfylde hans Pligter, og disses redelige og usvige-

lige Opfyldelse blev ham en hellig Lov, der ikke roffedes af Sædvaner, Misbrug eller end mindre af Trusler. Som Embedsmand havde han derfor den Lykke at vinde og vedligeholde sine Foresattes Tilfredshed; især glædede han sig over Prøver paa Betsvillie og Yndest af Mændene Moltke, Oldenburg og Frelsen. Han var agtet af sine Overmænd, elsket af sine Lige og æret af sine Undergivne; selv de, mod hvis Onsker han i sin Stilling maatte handle, erkjendte hans Retssind og Billighed; og tilsidst vovede Ingen at sætte hans Redelighed paa Prøve.

Saaledes var Haste som Embedsmand; i det selskabelige og huuslige Liv viste han sig stedse med besked og godmodig Munterhed. Uden at opgive sin Selvstændighed vidste han med Godhed at læmpe sig efter Andres Meninger, og at modsiges dem uden at fornærme; han var derfor meget yndet i de Kredse af hvilke han engang var bleven Medlem. Hvad han var i det huuslige Liv kan bedst hans efterladte Enke paastionne; efter et lykkeligt Ægteskab i omtrent 32 Aar, hensov han blidelig i sin kjerlige Hustrues Arme 28. Januar 1831.

Ved et Bidrag til Thorvaldsens Levnet og Charakteristik var Haste en af de første, der ret gjorde os bekendt med denne Landsmands høie Kunstnerværd og elskværdige Charakter. Det var i Subscriptionsplanen til denne Samling lovet, at dette Bidrag skulde indføres i den. Udgiveren har freitaget sig for dette Løfte, især fordi Bidraget er benyttet og udvidet af Prof. Thiele i hans ypperlige Værk om Thorvaldsen. At Haste iøvrigt, som en noie Ungdomsven af Thorvaldsen, der havde elsket og skattet denne, førend Verden endnu i ham havde erkjendt den udbødelige Kunstner, ikke

var ubesøiet til at give hiint Bidrag til hans Charakteristik — et Arbejde, som ogsaa har mødt almindeligt Bifald — og at Thorvaldsen kjerligt erindrede ham og deres Ungdoms-Venskab, sees af den Maade, hvorpaa den store Kunstner modtog Haste, da denne, under sit Ophold i Kiøbenhavn i Efteraaret 1819, besøgte ham paa Charlottenborg, Dagen efter dennes Ankomst fra Italien: „Jeg traf ham,” siger Haste i det omtalte Bidrag til Thorvaldsens Charakteristik, „ærbødigen omgiven af Kunstnere og Mæcenater; men han blev mig strax vaer, og styrkede mig om Halsen.” Da Hastes Afreise fra Kiøbenhavn snart foretog, indbød Thorvaldsen ham til sig, ved hvilken Leilighed han forærede ham den Medaille, som Roms Kunstnere havde ladet slaae til Erkiendelse af hans fortrinlige Værd, og sagde til Haste: „den af Guld kan jeg ikke give dig, endskiøndt du vist ikke havde glemt Bennen for Guldet.”

Man venter dog vist ikke her, at jeg skulde yttre nogen Mening om, hvad Haste var som Digter. Denne Samling af hans Digte ligger nu for Publicum, og Enhver kan bedømme dem efter sin Theori og sine Følelser. Theorierne have siden Aristoteles forandret sig saa ofte og mærkelig, at ifald den nu gieldende eller meest høiroste maaskee er ugunstig for Hastes Digternavn, der vel kan omsider trine en anden frem, som er meer gunstig for det *); dette vil desto lettere finde Sted hos dem, som have Følelse for den venlige og vemodige Aand, der udtaler sig i Hastes alvorlige Digte, for den blide men livelige

*) Noget som hentyder paa Hastes egne Anstuelser i denne Sag, findes i nogle Breve fra ham, hvilke ere trykte i Kiøbenhavns-Posten 1831, Nr. 33.

Munterhed, som yttre sig i hans Selskabs-Sange; de første bleve for 40 Aar siden læste med Deeltagelse, de sidste hørt og gienne ved enhver selskabelig Fæst paa en Tid, da Poesien endnu ikke var nedsynket til en altfor ringe Tjenerinde af Musiken.

Man bør see hen til den Tone og Smag, som herskede paa den Tid, da Haste begyndte at lade sig høre, og som først tog en anden Retning, da A. D. H. L. e. n. s. c. h. l. æ. g. e. r bemestrede sig denne Retning ved sine Romanzer og sin Hækon Færl; fra den Tid kan man gierne regne en ny Tidspunkt i den danske Poesi, men — nu var Haste tabt for Poesien. „Vel var, som han selv fortæller, „hans ungdommelige Muse vældigen bleven løftet under Armen af en Abrahamson, en Jacobi, ham ellers personlig ubekjendt, af en Sander, hvis Stemme i Vestetiken ikkun Lidenstak kan benægte, af J. Baden og Tode, og af flere ei blot litteraire Magnater; vel blev hans Talent aldrig angrebet, uden af smaalige Sidehug, som kun vidnede om Rid og Pøbelagtighed; men dog havde hans Stilling, hans Pligtarbejde, hans timelige Bøymringer stedse hindret ham fra at fuldføre et større Værk, der maatte afgjøre, om hans milde Bedømmere eller hans Dablere havde Ret. Saaledes gik Tiden til hans 33te Aar, og da blev han som Embedsmand hængsat i en Stilling, der fjernede ham fra litteraire Forbindelser og ganske fra den idealske Verden.“

I Haandskrift efterlod Haste sig blandt andet ogsaa et Overblik over hans litteraire Bane; dette peger hen paa de Forbindelser og Anledninger, der gavede hans Aands Dannelse dens individuelle Retning, og standsede hans Fremstridt paa Digterbanen. Endstøndt dette Overblik kunde have In-

teresse for Psychologen, saa har den Afbøde dog ikke villet, at det skulde kundgiøres ved Trykken, da det indeholder Adskilligt, der ikke er smigrende for nogle nu glemte eller bortdøde Personer.

Hvad Haste har ladet trykke findes antegnet i Litteratur-Lexiconet: og Udg. finder det ikke passende, her at gjentage det, og at opregne alle de Tidskrifter og Nytaarsgaver, til hvilke Haste har leveret Bidrag. Ethvert Tidskrift ansaae det eensgang for en Gæst, at modtage Bidrag af ham, men især optoges hans baade prosaiske og poetiske Stykker i de Tidskrifter, som udkom paa Hofboghandler Poulsens Forlag. S. Fris og Hebe var Hastes Forsatter til Brevene fra Kjøbenhavn, undertegnede x—x, hvilke opvakte i den Tid megen Sensation, og paadrog ham nogle haarde men uvittige Angreb.

Derfor nogen af Hastes Benner i denne Samling savner et eller andet Stykke, der syntes dem fortrinligt eller var ved dets Anledning deres Hierte kiert, saa undskyldte Enhver i saa Fald venligst Udgiveren, der saa sig indskrænket til et vist Arketal. Gaare vanskeligt var det, at faae samlet af mange Tidskrifter Alt, hvad Haste har skrevet, men endnu mere vanskeligt var det, af dette Alt at udsøge det, som her paany skulde forelægges Publicum. Udg. er i Valget til denne Samling gaaet frem efter de Regler, efter hvilke han selv kunde ønske at behandles. Ved det frie Valg, som den Afbødes Gæste ganske overlod til mig, har jeg valgt efter min egen Overbeviisning: og nogen anden Norm kunde jeg her ikke antage.

Man vil finde det passende, at her indføres Udtoget af et Brev fra Svendborg: „Den 7de Februar (1831) førtes de jordiske Levninger af den ædle hedengangne Justitsraad og Told-inspector P. H. Haste til det sidste Hvilested. Et særdeles talrigt Følge, over 150 Personer, havde frivillig indfundet sig, for at skænke den elskede Døde den sidste Væresbeviisning; blandt disse vare mange tilreiste fra Landet, og man saa isærdeles mange Geistlige. Ved Graven sagdes efterfølgende saa, men af de Tilstedeværende dybt sølte Ord:

Atter har Døden brudt et Led i vor lille kære Samfunds Række. — Vi ere bedrøvede; men vi ville trøste os ved vor hedengangne Broders egne haabefulde — vennehulde Ord. — Hans fra Støvet frigjorte Aand taler endnu saaledes til Os:

Naar jeg stuer Aftenrøden,
Tænker jeg med stille Fryd paa Døden;
Og naar jeg en herlig Morgen seer,
Haaber jeg at vækkes af mit Leer.
Tabt af mit Liv kan ikke smerte,
Men at slettes ud af Godes Hierte,
Denne Død er smertelig; — o Ven!
Lad mig ei hos Dig opleve den.

Ja, Du Gode! vi ville bevare en venlig Erindring om Dig i vore Hjerter. — Fred med dit Støv.”

De umiskjendelige Uttringer af almeen Agtelse og Kierlighed, som fulgte Haste i Graven, Erindringen om 30 Aars kierlig Forening med ham, og Haabet om Evigheden, vare hans Enkes Trøst. Hun lod sætte paa hans Gravsteen:

Trygt slumre Du, Ven! under kunstløse Steen.
 Din Sang, som din Vandel var kierlig og reen:
 Dit Værd skal formilde og luttre vort Savn:
 Og kierlig Erindring skal gemme dit Navn.

Udgiveren vil slutte disse Efterretninger om P. H. Haste
 med fire Linier af et utrykt Mindebild over en anden Hæ-
 dersmand:

Ja visseelig man i din Grav nedjænkte
 En dansk, en trofast, kierlig Mand!
 Og hvis Enhver som gamle Haste tænkte,
 Saa blev det godt med Danmarks Land.

October, 1834.

J. H. S.

Indhold.

Religiøse Sange.

	Pag.
Maria, Jesu Moder	3
Sørgesange ved Enkedronning Juliane Mariæ Jordefærd	7
Lovsang	10
Paaskefang	12
Paasionsfang	14
Psalme	16
Psalmer ved Indvielsen af Svendborgs Assistentes Kirkegaard	18
Til Forsynet	21
Tvivleren	23
Psalmer ved Begravelsen af tre Børn, som druknede . .	25
Gravsang	27

Lyriske og elegiske Digte.

Udsigt over Livet	31
Ved Tyge Røthes Grav	43

	Pag.
Over Johan Frederik Vindencrone	46
Bed Mariane Bournonvilles Grav	48
Over Lavinius Christian Sander	50
Bed min Svigerfader Oldingen Thor Melbys Grav	52
Bed en Grav	54
Til R. Frankenan	55
Til min Birgitte	56
Til min Hustru	57
Freden	59
Rajaden	64
Taalmodighed	65
Kyset	70
Elegie, til Phantasiën, i Efteraaret 1790	72
En ung Piges Morgensang	80
Kjærlighed	82
Stambogs = Vers	84
Romance	86
Baarfang	88
Buggesang	90
Afskeden fra Zette	91
Afskeden fra Sophienholm	93
Ode til Digtekunsten	97
Elegie i en Stambog	100
Laurbarfrandsen	102
Bøn til Venstab	106
Sangens Priis	108
I en Vens Stambog	110
Til Louise ****	111
Epistel	114

	Pa.
Maria af Catalonien og Pater Guarino	12
Qvindens Kald	129
Doras Krands	131
Den lykkeligste Pige	134
Erines Lykke	139
Hannes Sange:	

I. Morgenfang	141
II. Ved Sytøiet	143
III. Strikkeviser	145
IV. Spindeviser	147
V. Daglig Sang	149
VI. I Tusmørket	151
VII. Andagt	153

Selskabelige Sange og Viser.

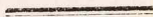
Til Glæden	157
Baarsang	159
Vintervis	161
Nytaarsang	163

Balviser:

I. Lustig og lys var hele Jorden	165
II. Det stærkt er i Moden at fryse	167
III. Med Dands man ofte fundet har	169
IV. See Timerne synke	171
V. De Boglærde stundom har maadelig Sands	173
VI. Dydens Engel sørger ikke	175
VII. Nu de barske Vinde suse	177
VIII. O Fryd, o Fryd! Du kom fra Gud	179
IX. Den Gjerrige knæler for Mammon saa tit	181

Selstabsfange:

I. Hver, som lever, søger Glæde	183
II. Livet er tit ved et Blomsterbed lignet	185
III. Vaagn op til Fryd	187
IV. Den 28de Januar 1826	189
V. Mangen liflig Rose smiler	191
VI. Du, som trøster Mennesket	193

Religiöse Sänge.

Maria, Jesu Moder.

Dratorium.

Til Musik af Regimentsquartiermester Wedel.

Sandheds Kilde, Dydens Fader!
Du din bedste Søn forlader:
Jesús lider, store Gud!
Op til Dig han Diet vender,
Nat han gyser, Smerten brænder,
Tunge Suk han stønner ud.
Piint af Onde, haant af Daarer
Frelseren maa sælde Taarer:
Ak! er Dydens Qual dit Bud,
Skaber, Herre, Fader, Gud?

Dødens Mærke hviler over Salem,
Og Edles bange Kummer fylder det:
Fra Fjeldets Top og ned i Dalen
Gjenlyde Varsler om Misgierning.

Hist græder Hver, som hørte Jesu Røst,
Hist jamrer sig hver Kammers Søn han hjælp:

Her sukke de, som agted' paa hans Vandel.
 Og elsked' den som Dydens Mønster;
 Her staaer hans Moder, vrider matte Haand,
 Og kaster vilde Blik i Mattens Mærke.
 O Moder! til vort Hjerter naaer din Jammer;
 Vort Hjerter føler dybt din dybe Sorg:
 Hver Glædens Røst, ja Haabet maa forstumme,
 Thi han, som snart udrives af din Arm,
 Var hele Moderhjerterets Omhed værd,
 Var Meer end Konge, Meer end alle Konger:
 Han lærte Dyd, og elsked', øved' Dyden.

Hør, hvor arme Qvinde græder!
 Jammer boer i Moder; Hu:
 Han, som skabte hendes Glæder,
 Mellem Bødler mættres nu.

Han, som skabte Moders Glæde,
 Mellem Bødler mættres nu:
 Derfor arme Qvinde græder,
 Jammer boer i Moder; Hu.

Hvo skal nu for hende prise
 Store Faders høie Bud?
 Hvo skal hende klarlig vise,
 Livet er et Glimt af Gud?

Hvo skal nu med Omhed lede
 Hendes Alfers matte Fjed?
 Hvo skal engang sønligt frede
 Hendes Lemmers Hvilested?

Jngen! Jngen! — Gud, dit Hjerter
 Kæres ved den Armes Nød!
 Huld du veie Qvindens Smerte,
 Skaane for det grumme Stød!

O Skræk! — Hør Haanets frække Røst sig blander
 Med Korsets: Eli Lama!
 Hans Bøn istemmes af al Himlens Skarer!
 Forgjeves.

Hans Uskyld straalte, men ei frelser ham,
 Døe skal han, døe! — fordi hans Røst
 Var Dyds og Sandheds egen Røst.

Saa græd, o Qvinde! græd, du Arme!
 Du snart er Moder uden Søn:
 Han blev et Rov for Ondes Harme,
 Og haanlig Død er Dydens Løn!
 Dog, selv fra Korset dig han seer,
 Han byder: »Moder, græd ei meer!»

Lad os aldrig den begræde,
 Som til Gravens Hvilte gaaer!
 Der nedbrydes Jngens Glæde;
 Der er Hjertet frit for Saar.
 Qvaler her paa Jorden boe,
 Men ved egne Brøst vi lide:
 Under Jorden er ei Qvide,
 Over den er Himlens Ro.

Stands da Taare i vort Øie,
 Naar vi jorde fordums Ven!
 See, han gaaer fra megen Nøie
 Til velsigner Slummer hen.
 Han, som danned' os af Leer,
 Kan af Intet Liv udflække:
 O han kan vor Ven opvække,
 Hvor han aldrig lider meer.

Lad os ofte see tilbage
 Paa hver Dydens Kamp med Fryd,
 Og indvie Livets Dage
 Kun til Sandhed, kun til Dyd.
 Hen til Jesu Martyrød
 Fromhed med Beundring skuer,
 Den til Tak vor Sjæl opluer,
 Gjør os Afstedstunden sød.

Sørgesange

ved

Enkedronning Juliane Maries Jordefærd.

Musiken af Rungen.

Foran Talem.

Chor.

Skaber, Dommer, Jehovah!
 Taarer selv Din Godhed prisse;
 Sukke nævne Dig den Blse;
 Klagen er — Hallelujah.
 Livet spirer ved dit Bud,
 Vover, modnes, rødmer, blegner:
 Livløst Muld i Graven segner,
 Skaber, Herre, Dommer, Gud!

Duo.

Et Aandedræt er Livet,
 Det til at døe blev givet:
 Vor Fødsels Morgen her
 Kun Dødens Budskab er.

Dog ikke Fredens Hule
 Skal Tankens Kilde skjule:
 Det Haab af Gud er sat
 Til Lys i Gravens Nat.

O Haabets milde Stjerne!
 Vi skue dig saa gjerne;
 Du viser Gravens Fred,
 Og Haabets Evighed.

Solo. *af en Mand*

Kom, Broder, end din Klage
 I glade Fryderaab!
 Begræd ei Tab af Dage!
 En Himmel er vort Haab.

Uf Død skal Liv frembryde,
 Som Blomst af skjulte Frø!
 Thi høit vor Jubel lyde:
 Held, Held os, vi skal døe!

Chor. *af flere Mænd*

See, Juliane gik til Hvile
 Fra Fryds og Vaandes Dieblif,
 Og Veldaads gyldne Frugter smile
 Omkring det Sted, hvorfra hun gik.
 Dag Dødens Nætter skal hun møde
 De bedre Dages Morgenrøde,
 Og Dyd i Himlens Ly hun seer:
 Guds Fred med hendes Leer!

Efter Talem.

Choral.

Din Kraft, o Gud! os bød at træde
 Ud Rosentorne: Stier hen;
 Din Mildhed bød vor Sorg og Glæde,
 Og gjorde Held til Dydens Ven;
 Din Bilsdom bød, at mørke Grav
 Er Grændsen, som vort Liv betegner:
 I Moderskjød den Trætte segner
 Med Kongespjir og Betlerstav.

Du gyder Held af fulde Skaaler
 I Dydens og Naturens Skjød,
 Til den, hvis Krone vældigt straalere,
 Til den, der signer muldent Brød.
 Brug Livet, bød Du, brug det vel!
 Og for din Dom er' Alle lige:
 Den Arme stilles ved den Rige,
 Og Fyrste stilles ei fra Træl.

O Fader! see, med Haab vi vanke
 En Bei, som hastig ender sig:
 Velsign vor Daad, velsign vor Tanke,
 O Dommere, at vi tækkes Dig!
 Da skal vi trøstelig ile hjem
 I Jordens Favn fra brugte Dage,
 Og uden Anger see tilbage,
 Og uden Bøven skue frem.

L o v s a n g.

Hallelujah, vor Gud! din Magt
 Nedstraaler gjennem Himlens Pragt.
 See, Sole vorde paa dit Bud;
 Din Finger spreder Verdner ud:
 Hvor er den Kraft, som halvt udgrunder
 Det Ocean af Almagts Under?
 Dets mindste Draabe selv er stor:
 Slig Draabe blev, o Gud! din Jord.

Høit Havet bruser ud din Lov:
 Sødt fløites den i løvrig Skov;
 Høit dundrer den i Marmorfjeld:
 Sødt risler den i Kildens Bæld;
 Høit toner den i Tordenbrag,
 Og sødt i Vestens Aandedrag.
 Dybt Himles Himle høie sig
 Og vil, men kan ei fatte dig.

Dit Die smiler — Verdner staae;
 Dit Die truer — de forgaae.
 Din Almagt toner ud et Bliv, —
 Og Alt er til, og Alt er Liv;

Og Skarers Held, og Fremtids Haab
 Fremlokker høie Fryderaab;
 Men, om du vilde, kun et Du —
 O Gud! da var alene Du!

Du skuer blid til Jordens Throner,
 Og blid til Armods Hytter ned;
 Du styrer Livets Millioner,
 Og styrer dem med Kjærlighed.
 Du seer, naar Lasten Dyden saarer;
 Du veier Ormes Fryd og Taarer;
 Og vlis du vikler Alting ud
 Til Maalet, Du har sat, o Gud!

Belsign vort Folk! Belsign den Mand,
 Der smiler Held til Folk og Land!
 Befæst din Tjeners, Kongens Huus,
 Mens Kroner falde ned i Grus!
 Hans Væ, vort Haab, hans hele Slægt
 Sig fryde ved din Varetægt!
 Lad evig Fred om Thronen groe,
 Og Dyden i dens Skygge boe!

O store Fader for os Alle,
 Som gif fra dine Hænder ud!
 Belsign os, hør os, frels os Alle,
 Du Alles Fader, Alles Gud!
 Misfundelig Du selv os lære,
 At vandre Livets Vei med Vre,
 Og i vor Død ved Jesu Tro,
 Til Dig vi gaae med Hjertero!

P a a s t e s a n g.

Musiken af Hr. Capelmester Schultz.

Hvi bærer Livets Søn for Døden?
 Hvi frygter Støv sin Hvilestund?
 Det er jo godt, at gaae fra Møden
 Til roligt himmelsignet Blund.
 O! Gud har Lys bag Skumring sat,
 Og Haab bortsmiler Gravens Nat.

Mildt klang en Trøst fra Salems Høie,
 Før Godheds bedste Søn var død:
 »Run Legem lukker brustent Die,
 »Ei synker Aand i Muldets Skjød;
 »Et Nu — jeg lyder Dødens Bud;
 »Det samme Nu — jeg er hos Gud!«

Hallelujah med Jubeltoner,
 Hallelujah til Jesu Priis!
 Hallelujah fra Millioner,
 Som han har viist Guds Paradiis!
 Han Evighedens Haab os gav,
 Og stod som Seirer paa sin Grav.

Skal Dyden Spot paa Jorden lide,
 Og Sandhed blodig vaande sig,
 Vi see til Gravens fjerne Side,
 Og Tanken viner, Jesu, Dig!
 Vi, ogsaa vi, skal jo formaae
 Fra Liv til bedre Liv at gaae.

Du gif saa fromt paa Torneveie,
 Og bredte Held omkring Dig ud;
 Og Fred i Sjelen var dit Eie,
 Din Gjerning Dyd, din Tanke Gud,
 Her blev vanæret Død din Løn,
 Men Hisset o! hvor er den Skjøn!

O store Frelser! gid herveden
 Vi følge Dig med stadig Hu!
 Da skal vi see mod Evigheden,
 Og møde den saa froe, som Du.
 Er Dyd vor Daad, vor Tanke Gud,
 Forsærder ikke Dødens Bud.

Passionsſang.

Sat i Muſik af Hr. Organift Hartmann.

Græder, Dydens Benner, græder!
 Han, hvis Liv nedkaldte Glæder,
 Vies under Vold og Spee;
 Han, ſom bygte Wiisdoms Tempel,
 Sandheds Lærer, Dyds Exempel,
 Bløder i Gethſemane.

Hører, hvor hans Aande ſtønner!
 Føler Baaden i hans Bønner:
 „Ned mig, Fader! Ned mig, Gud!“
 Seer, hvad Taalmod hos den Arme!
 „Vil ei Himlen ſig forbarme,
 Fro jeg giſper Livet ud.“

Ik! han ſælges af Forræder;
 Ik! han knuſes, ſom Miſdæder:
 Præſter ſtyre Bødlers Arm.
 Seer, hvad Marter i hver Mine!
 Haan og Svøber Jeſum pine —
 Styrke throner i hans Varm.

Tornekront, forladt i Nøden,
 Gjennemstungen, piint til Døden,
 Svødt han taler Blidheds Ord.
 Svøbt i Nat, ei Solen lyser,
 Haabet dør, Naturen gyser —
 Bæver, Himle! Skjælv, o Jord!

Stille! Han har lukt sit Dø:
 Fred afløser nu hans Nøje,
 Held udgaaer fra Golgatha.
 Martyrkront han listigt hvile!
 Fro hans Aand i Himlen smile!
 Glæd din Yndling, Jehovah!

Almagt, paa den Jord, du skabte,
 Sandheds Benner tit fortabte
 End paa Nødens Veie gaae.
 Skal vi Martyrkroner bære,
 Styrk os, at vi Sandhed ære,
 Og i Trængsler modigt staae!

Naar omkring os Farer svæve,
 Naar vi haanes, ængstes, bæve,
 Jesu, gid vi ligne Dig!
 Kjekt vi Daal og Sværde møde!
 Naar vi kun for Sandhed bløde,
 Froe vi gaae til Himmerig!

P s a l m e.

Mel. Af Høiheden oprunden et o. s. v.

Ulvældige! dit Afsyns Glands
 Er klar i Nattens Stjernefrands,
 I Dagens Straalelue;
 Paa Vintersfjeld, i Vaarens Løv,
 I Drøknens allermindste Støv
 Din Almagt vi bestue.
 Yndig, herlig, Solen stiger,
 Mørket viger; Solen daler:
 Alt, o! Gud, dit Navn udtaler.

Alvise! paa vor bratte Sti
 I Mulm og Taager vandre vi:
 Du ene Sandhed kiender;
 Dog fra dit Bæsen selv gif ud
 En Gnist af Dig, Du Lysets Gud:
 Den i vort Indre brænder.
 For vort Die Mulmet svinder:
 Lys oprinder; og vi Svage
 Dig, os selv, og Pligt opdage.

Alfjærlige! af Naadens Væld
 Du freder dine Skabtes Vel,
 Og tænker paa os Arme;
 Du sendte Jesum Christum ud,
 At tolke Dig, sin Fader, Gud,
 Som vilde Dig forbarne.
 Under Qualer Blodet strømte;
 Han udtømte Smertens Væger:
 Bed sin Død vort Saar han læger.

Priis være Dig, Gud Jehovah!
 Her, hisset Dig Hallelujah,
 Vor Fader i det Høie!
 Til Daad og Dyd Du kaldte, Gud,
 Og fjærlig vil os løse ud
 Fra Livets Sorg og Møie.
 Kampen endes: Hver, som strider,
 Taalig lider, vinke Glæder:
 Salig Hver, som heden træder!

P s a l m e r

ved Indvielsen af Svendborgs Assistent's Kirkegaard.

Foran Talen.

Mel. Hvo veed hvor nær ic,

Ulfjærlighed, vor Jesu Fader,
 Vor Fader, alle Bønsers Gud!
 Høit over Himlens Stjernerader
 Du styrer Alt ved mægtigt Bud:
 Du skabte Liv, Du skabte Død,
 Og Fred i Jordens hulde Skjød.

Dit Bink til barnlig Leeg os kalder;
 Dit Smil fremtryller Ungdoms Vaar;
 Du skjenker Kraft til Manddoms Alder,
 Og Høstens Ayr til Sølvhaar;
 Og efter stakket Prøvestund,
 Din Huld os yder Gravens Blund.

Ik! at vi tabe Dig af Nie,
 Og glemme din eenbaarne Søn!
 Ik! derfra vinder al vor Nøie,

Vort høie Skrig, vort Suk i Løn.
 O! styrk os Gud, i Miskundhed,
 At vi kan døe med Sjelefred!

Her vi vor trætte Krop indvie
 I Jesu Navn et Hvilested:
 Her skal vort Støv Basunen bie,
 Som kalder det til Hvilested:
 Vort Dje seer vor Nester da,
 Hvis Blod har farvet Golgatha.

O! Du, som for os Alle blødte,
 Send os i Dødens Kamp din Aand!
 O! Du, som Ingens Bøn forstødte,
 Ophold vor Tro med Guddoms Haand!
 I Herrens Frygt vi gaae herfra,
 Hift møde med Hallelujah!

Efter Talem.

Det, Nu bør ei Synden.

Al Nædsel er forsvunden,
 Og evigt staaer Guds Bliv:
 Forvisning er oprunden
 Fra Jesu Død, om Liv.
 See, han i Graven laae,
 Død, udtømt af at bløde;
 Men han opstod fra Døde:
 Saa skal og vi opstaae.

Høi Jubel fra det Høie
 Til Christi Rige ned!
 Vi gaae fra Sorg og Møle
 Op til Al-Kiærlighed.
 Gid vi ved Troens Stav
 Vor Frelser's Spor betræde!
 Da vandre vi med Glæde
 Til Himlen i vor Grav.

Hvo vilde nu forsage
 I Livets trange Dal?
 Hvo vilde bittert klage,
 Om end hans Lod var Qval?
 Med gudhengiven Taal
 Vi søie Timer lide!
 Vi vinde, naar vi stride;
 Og herligt er vort Maal.

Til Forsynet.

Stor er din Magt, som byder i det Høie:
 Af Leer du gjorde Mennesket;
 Stor er din Magt: Du med dit vise Die
 Bevogter det.

Hvo maaler Dybet? Hvo tør dristig sige,
 Om han end bar Eloahs Pragt:
 „Jeg saae det hele, vidt udstrakte Rige,
 „Og al din Magt?“

Ja, dybt i herligt Støv, som Almagts Stemme
 Besjelte, seer din Helligdom,
 Den sees som i et Speil, men vi fornemme
 Fra hvem vi kom.

Og naar jeg da i dine Veie skuer
 Et sikkert Guddoms Spor og Dig,
 Da skal den Gld, der ulmer, høit i Luer
 Udbrede sig.

Dg — o! din Skabnings Hjerter skal opdage,
 Alt er til Frelse for min Sjæl,
 Dg ydmyg ei formaste sig at klage
 Ved mindre Held.

Thi jeg er Støv; men Støvet's Gud skal lede
 Igjennem Qual til Himlen mig,
 Dg jeg skal fyrig, tillidsfuld tilbede,
 O Forsyn! Dig.

T v i v l e r e n.

Nedsend fra Lysets rene Væld
 Et saltgt Glimt, Immanuel!
 Af Wiisdom og af Dig:
 Saa skal den skumle Phantasie,
 Det Mulm, den Nat, jeg svæver i,
 Ei meer forfærde mig.

Du saae min Kamp. Men Matten greb
 Min Fod med alt for sikke Reeb,
 Og drog den — ak! hvorhen?
 Maaskee, ak! alt for langt fra Dig,
 En rædsom Afgrund følger mig:
 Hvor finder Lyset den?

Hvor intet Spor af Wiisdom blev,
 Et venligt Raad ei Jorden frev,
 Hvor Mattens Magt er stor,
 Hvor ingen Stemme hæver sig,
 Hvor ingen Gjenlyd svarer mig:
 Der jeg og Jammer boer. —

Nedsend fra Lysets rene Væld
 Et saligt Glimt, Immanuel!
 Af Buisdom og af Dig:
 Saa skal den stumle Phantasi,
 Det Kulm, den Nat, jeg svæver i,
 Ei meer forfærde mig.

P s a l m e

ved Begravelsen af tre Børn, som druknede. *)

Usporlig, Gud, din Finger tegner
 Hver Skabning Livets korte Bei:
 I Døden frodig Ungdom segner,
 Naar kraftløs Alder synker ei.
 Saa kneiser stolt det golde Rør,
 Naar frugtbart Ar for Stormen dør.

Her styrted' trende Lykkelige
 Fra Leeg i Baarens Rosenbed;
 Med Skræk vi skued' dem at stige
 Med Blomsterkrands i Graven ned:
 Usportligt er dit Vink, o Gud!
 Og Asmagt rystes ved dit Bud.

Ak! Livet har saa mangen Qvide;
 Selv Dyden tit nedtrædes jo;
 Ak! uden Brøde Mange lide,

*) Denne Psalme er Slutningen af et større Digt, med
 Titel: Vandstedet ved Dure, som findes trykt i
 Elmqvists Læsefrugter, 1827, hvor ogsaa Anled-
 ningen dertil er fortalt.

Og bittert længes efter No:
 Den lider mindst, der stiger ned
 Med Blomsterkrands til Dødens Fred.

O Livets Fader, naar vi træde
 Vor dunkle Vel, med Tro paa Dig;
 Naar Uskyld freder om vor Glæde,
 Og i vor Daad udtaler sig:
 Da reder os din Miskund No,
 Naar dybt i Muld vort Støv skal boe.

Og bag ved Nat paa Gravens Tue
 Vi sene Meer, end Død og Fred:
 Vi Christne klart i Haabet stue
 En Lod i Jesu Evighed.
 Thi Held os, naar vi gaae herfra!
 Vor Gud er god. Hallelujah!

G r a v s a n g. *)

Salig hvo hengiven sætter
 Modig Fod paa Livets Rand!
 Hvile boer i Gravens Nætter,
 Fred velsigner Dødens Land:
 Der er Dret døvt for Skrig,
 Diet skuer Ingen lide:
 Fremmed Kummer, egen Qvide
 Ikke naaer det sænkte Liig.

Salig Hver, som Dyd ledsager
 Paa hans Bei til Graven hen,
 Himmelen hans Aand modtager
 Som en mild og trofast Ven.
 O han smiler rolig, huld
 I sin Afstedes Dieblikke!
 See ham, han forfærdes ikke
 Ved den Lov, at vorde Muld.

*) Af Sorge-Cantaten ved H. K. H. Arveprindsesse Sophie
 Frederikkes Død.

Salg du, begrædte Fromme!

Til Opløsning's Timen gik:

Før din Levedag var omme,

Nytted' du dens Dieblis.

Åk, din Grav vi krandse nu.

Og velsigne den, vi tabte.

Gud, som til at døe os skabte,

Unde os, at døe som du.

Lyriske og elegiske Digte.

THE HISTORY OF THE
LORDS OF THE MANOR OF
ST. MARTIN'S, IN THE
COUNTY OF MIDDLESEX,
FROM THE EARLIEST
RECORDS TO THE PRESENT
TIME.

Udsigt over Livet.

Belsignet var din Flugt; fra Lysets Egne,
 O gyldne Haab! du kjærlig daled' ned.
 Selv Qual og Kummer, Livets Bødler blegne,
 Og brat i Dødens Arme segne
 For Glimtet af din Herlighed:
 Du bryder Lænken, Skyldfrie Træl maa taale;
 Og Fængslets tykke Nat bortsmiles af din Straale.

Saa stjal sig tit den unge Morgenrøde
 Igjennem stærke Skov og tætte Krat,
 Hvor Vandringsmandens bange Sukke døde,
 Og Fryd og Jubel Himlen møde,
 Udfried' fra bortflygtet Nat,
 Naar tidlig vakte Sanger; Chor forklarer
 Alherrens glade Priis for Jordens dorste Skarer. —

Hvor Storm med Krigens røde Fane spiller,
 Og Kampens Helt kun fryder sig ved Blod;
 Hvor Tusende opoffres Fyrste, Griller,
 Og Almagts stridde Taare trille,
 Hvor Minde før om Eden stod:

Du Barn og Olding vækker op til Glæder,
Og skaber frugtbar Mark og folkerige Stæder.

Selv den, der sønderslidt begræd en Mage,
Der nys gjød Jordens Himmel i hans Varm,
Medstemmer, styrket ved din Kraft, sin Klage,
Og viner hist bag Sorgens Dage
En Fryd, som trodser fuldest Harm:
„Min Glæde,“ sukker hans hengivne Hjerter,
„Min Glæde Himlen tog; men der er ingen Smerte.“

Saa følger vel Naturens Sørgedække
Umalelige Foraars Prydelser;
Men snart skal Dagens Hersker mægtig brække
Hvert Lag af Is, og Glæder vække,
Som dybe Præg af Almagt bær:
Hvor fjeldhøi Sne nys saarede vort Døi,
Sees Glæders Trylleri paa festlig flædte Høie. —

O! smil da, Haab, blandt Livets Kostbarheder
Den bedste, smil din Sødhed til mit Bryst!
Rast Lys paa Alfarveiens mange Glæder!
Bland Sødhed selv i Bitterheder,
Og selv indvie du min Nøst,
At den ei skæmmer, mens den vilde prise,
Det blide Skuespil, som dine Scener vise.

Og Venner! I, hvis Høitidsfakkell fryder,
Og lokker Smerters blege Søn til Sang,
Bemærker dog hans Tone! Svagt den lyder,
Og halvt besluttet Tavshed bryder,

I Dæg — maaskee for sidste Gang.
 Ah! lad min Sang den Roes i Døden bære
 Den sidste Gang, den lød, det var til Venstabs Vre. —

Sødt drages jeg til Livets første Glæder;
 Det Syn, der møder mig, er Engles Lyst:
 For Barmen sig et Paradiis udbreder;
 Thi see, det drikker Saligheder
 Med Mættelsen af Moder: Bryst;
 Nært strækker Glutten spæde, fjelne Arme,
 Og i dens Smil er Tak og Anders Barm. —

Den Sæd nedlagde den Uendelige,
 Som røber Tak i uerfarne Barm:
 Hvi vover da den usle Dødelige
 At kvæle Spirerne, som stige,
 At bryde dem med smittet Arm?
 Erkjendtlighed er mange Dyders Moder:
 Den Uerkjendtlige kan myrde Ven og Broder.

Ah! at din Sjæl, o Barm! misledtes ikke,
 At onde Skygger ei formørked' den!
 Meer sjelden skulde Nat og Jorden drikke
 Fortrængtes Graad, og Klager stikke
 Mod Lasters BOLD til Himmelen.
 Ah! at hvad Dyd, man fandt, man vilde pleie!
 Da straalte skyfri Sol paa alle Livets Veie.

Jeg vil din Gang, Uskyldige! ledsage
 Fra Glædens Bæld, som nu henrykker dig

Dig vinker ubetalelige Dage,
 O kald dem ofte fro tilbage,
 Men aldrig de fornye sig:
 Eenfoldig, lykkelig du veed ei Smerte,
 Som bringer Mistroe frem i Undertrykkes Hjerter.

Du sirenger Dret an; af kiære Læber
 Opsnapper graadig hver undsluppen Lyd;
 Dig tretter ei mislykket Flid; du stræber
 At skabe Ord paa spæde Læber,
 Og, lykkes det, hvor stor din Fryd!
 Den bryder ud i ubesmattet Latter,
 Og Vee den stive Sjæl, der ei din Belyst fatter!

Blidt sumrer du ved Legebroders Side;
 Dmt trykker du hans Hjerte til dit Bryst,
 Og uforstilte dine Taarer glide,
 Seer du dit Hjertes Yndling lide:
 I dele kjærlik, sælles Lyst,
 Og, Haand i Haand, fra bløde Barndoms Veie
 Ufrækket trine frem paa tornefulde Veie. —

Saa trofast sig ei smekkne Ranke slynger
 Om broderlige Stav, der støtter den;
 Saa tæt sig Juglen ei til Grenen klynger,
 Naar Stormens Torden Træet gynger,
 Og Lyn fordunkler Himmelen;
 Naar Vg mod Vg i trykket Rede støder,
 Og halvskabt Yngel døer og Moderhertet bløder. —

Gyld glad, i Engles Baretægt, dit Hjerte
 Med Venstabs rene, alt for sjældne Fryd!
 Varn! en uvenlig Verden, fuld af Smerte,
 Belurer lumst dit bløde Hjerte:
 Bedrag dens onde Haab ved Dyd!
 Saa signer Himlen dig, og tryk du nyder
 En prøvet Jonathan til Visnelsen frembryder.

Forlyst dig end med Livets Vaar, mit Die!
 O! det er rigt paa muntre Skuespil.
 Dig venter Hyrdeleeg paa gyldne Høie,
 Og Smil i brune Pigers Die,
 Og Alt, hvad Phantasten vil,
 Naar den, i Mattens Skjul skalkagtig svømmer
 I digtet Glædes Hav, skønt Smerters Martyr drømmer.

Udviklet Sjel, Naturens Søn! hver Glæde,
 Af Sorg ukrænket, fro Du aabner dig. —
 Saa stues Rosen herlig at fremtræde,
 Og Bellugt rundt omkring udbrede,
 Og drikke qvægsom Dug i sig,
 Naar Morgensolen høit paa Banen svæver,
 Og underfuld Natur henrykker Alt, som lever. —

For dig er Engen støn; for dig opliver
 Veldædig Sol hvert Straae paa kolde Jord;
 Til dig udsmykket Skov sin Velklang giver;
 Til Munterhed Alt om os bliver,
 Naar nyskabt Haab i Hjertet groer;

Os aabnes Himlen, naar Slummer hviler
Paa drømmende Natur og fulde Maane smiler.

Ven, Yngling! modigt i dit Bryst opstiger
En dristig Plan til Held og hædret Navn,
Mens intet Skuffet Haab Forstanden siger,
At ønsket Glæde tit undviger,
Og efterlader bittert Savn:
Du søler Kraft, troer Byrden let, og smiler,
Og troer, du bær et Bjerg, naar Fjer paa Skuldren hviler.

Du hellig Fryd i fjelne Arme finder,
Naar ved din Barm din Pige klynger sig;
Naar ufri villig, tæt ved dine Kinder,
En salig Glædestaare rinder,
O Lykkelige! tabt for dig;
Naar hun med rene, tit misundte, Læber
Sin hele blide Sjæl i dig at aande stræber.

Dog om, (thi ingen, ingen Alder hegner
Saa Glæden ind, at Dval ei ryster den),
Om Jammer end ned paa din Jæse segner,
Din Brud i dine Arme blegner,
Og Bennegraad ei lindrer den;
Om Smerten end, som stærk Orkan, udbryder,
Og fjerne Klippe af din Klagetone lyder: —

Saa skal dog Tiden vældelig forsøde
Din Græmmelse; snart næsten hæve den:
Dig vinker ædel Virksomhed Imøde,

Og, at din Fryd med Vaaren døde,
 Snart grændser til Forglemmelsen;
 Snart skal da nye Rys i heldigt Hjerte
 Udslætte sidste Spor af en forsonet Smerte. —

Saa bygger quidrende sin Nede
 Fortrolig Svale under Bjelkerne:
 Ak! snart skal grusom Raadhed den oplede,
 Og floggerleende berede
 En Kilde til Fortvivlelse;
 Den martres, raser, — søger andre Skygger,
 Og atter quidrende sin tætte Nede bygger. —

Saa, naar en Storm paa stærke Vinger svæver,
 Da bugner vel den fyrstelige Eeg,
 Afrives Grene, — hele Skoven bærer —
 Dog modig, stærk sig Stammen hæver,
 Naar Stormen bort fra klare Himmel veeg;
 Snart Tiden læger Saaret: stolt den kneiser,
 Naar voldsomst Uveir sig bag mørke Nordpol reiser. —

Ja, gennem alle Jordens Optrin leder
 En kjærlig Haand henovenfra vort Fjed;
 Opfylder Kummers Spor med Saligheder,
 Og tit Belsignelser bereder
 Af Sygdoms haarde Leiested.
 Vi tælle, Brødre! Sorgens Dieblikke;
 Men Glædens Timer — ak! hvi tælle vi dem ikke?

Om smiler Glæden ei hver pragtløs Hytte,
 Som nøisom Flid til Volig valgte sig?

Mand, Fader! vilde Du med Fyrsten bytte,
 Som tusend Slaver svagt beskytte,
 Naar venlig Hustru favner dig,
 Naar sunde Børn i gynget Bugge hviler,
 Og vækket ved dit Kys dig mild imøde smiler.

Og naar Du, træt af gavnlig Syssel, nyder
 Den Jonathan, Du fik af Himmelen,
 Du ræddes ei, om Lumskheds Anlæg gyder
 Lidt Edder paa det Sted, du pryder;
 Thi Bennens Taare mildner den.
 Tilfaldst dog Lasters Vigel Dyden viger,
 Lig sælest Morgendrom, naar Verdnees Lys opstiger.

Og du, som Himlen vældig fandt at være
 En Bignelse af Guddoms Kjerlighed,
 Og vied' Dig til Moder: Navn at bære;
 Stort er dit Kald til Held og Ære,
 Umaalt er din Lykksalighed:
 Den sølt erstatter tusendfold hver Smerte,
 Som er forvoven nok at nærme sig dit Hjerte.

Naar du ved elskte Byrdes Hvile tænker
 Paa fjerne Tid, og herlig tænker den;
 Naar Du hver Lyst, som blidest Lykke skjenker,
 Den lille Sovende tiltænker,
 Og synker rørt i Drømme hen;
 Og naar da salig Graad i Diet træder,
 Hvo maler, Moder! kun et Glimt af dine Blæder? —

Som naar en fredsom Bølge venligt glider
 Paa blanke Flod, den Himlen speiles i,
 Og Skibet, ledt af kyndig Rods, fremskrider,
 Med yndigt Land paa begge Sider,
 Det dødelige Skjær forbi,
 Og sig tilsidst i trygge Havn indlister,
 Og hidses Glædes Flag, og dyre Byrde mister: —

Saa vandre Livets klare Sommerdage
 I stille Fryd mod sølvklar Aften hen:
 Ei giftigst Orm kan Skyldfrit Hjerte nage,
 Og Dyd erkjender, Livets Plage
 Forsvinder, naar man deler den:
 Den kan den Vidende mod Jorden bære;
 Men ømt han reises op af Taaren i vort Dø. —

Ærværdigste blandt Dødeliges Dage!
 Ærbødig seer jeg eders Helligdom:
 Hvad Skuespil end Døet kan indtage,
 Fra Livets Aften om jeg saae tilbage,
 Dog Intet nær mod eder kom:
 I grændse tæt til Aanders Opholdssteder,
 Og eders Fryd er stor, som Fryd i Evigheder.

O! ræk mig Haanden, Himlens Elskelige,
 Du fromme Gamle, mens jeg skuer dig! —
 See, Rynker, Aftenrødens Skyer lige,
 Som paa den høle Pande stige,
 Mod Himlen herligt hvælve sig,

Mens blidelig det dybe, klare Døie
 Betragter Jordens Bærk og svundne Dages Møie.

Sødt taler Venlighed af vise Læber,
 Og drager Alt med aldrig svækket Magt.
 Jeg seer den glade Afkom, hør den klæber
 Fast ved dit Bryst, og henrykt stræber
 At gjemme Alt, hvad Du har sagt;
 Jeg seer den milde Graad, som taffuld rinder,
 Dig selv umærkelig, paa sølvgraae, skjønne Kinder.

Da farer forskende en hurtig Tanke
 Igjennem flygtet Livs Omiskiftelser.
 I faderlige Spor Du stuer vanke
 En hædret Søn, og Blomster sanke,
 Som spire Dydens Bane nær;
 Og i dit Bryst den store Tanke hæves:
 „Hans Lykke er mit Bærk: jeg leved' ei forgjeves.“

Vel tørned' Smerte mod din Barm: din Glæde
 Steeg tidt med savnet Ven i Graven ned;
 Du lærte, Dydens Lod var tit at græde;
 Men Sorgen overgik til Glæde
 Ved Hølelsen af Evighed. —
 O! kunde jeg, endnu paa farlig Bølge,
 Dit glade Diekast bag Livets Grændse følge! —

Jeg tier: — ha! min altfor svage Stemme
 Udtømmer Glæden ei i Støvet's Hjem;
 Og, kunde jeg end Straalerse fornemme,

Som lyse Evigheder gjemme,
 Hvor kunde jeg dog synge dem? —
 Jeg tier: — hisset det min Stoltshed blive,
 Til Gabriels Sang min Gjenlyd glad at give! —

Religion! du Engel fra det Høie,
 Alene Skaber af usvækket Lyst!
 Klart lyser Du for hvidnet Oldings Døie,
 Og lindrer hede Dages Nøie,
 Og aander Trængsler af hans Bryst;
 Du kjærtegner hans og Dødens Hænder,
 Og seierkronte Sjæl i Anders Arme sender. —

Saa vandrer venligt, hist bag Vestens Dale,
 Udmattet Dagens milde Konge ned;
 Og røde Sky'r, og blege Stjerner tale,
 Imens de Himlens Hvælving male,
 Om den Forsvundnes Herlighed.
 Et Dieblæk — og kraftig han opstiger,
 Og dybe Slummer fly'r, og Dug og Taage viger. —

Tør jeg, o! Du, hvis stærke Haand omspænder
 Utællelige Hære Verdenes;
 Hvis Afsyn ingen Dunkelheder kjender;
 Hvis Barm af idel Godhed brænder;
 Hvis Læbers Munde Altid bær: —
 Tør jeg, — en Orm, — blandt Millioner Chore,
 Medknæle zittrende for Dig? — Du evig Store! —

O ja! det er Din Lyst, Seraphers Fader,
 At Hver, som nærmer sig Din Thrones God!

Alt Hver blandt Dødeliges Myriader
 Frimodig nævner Dig som Fader,
 Og stor og viis og undergod;
 Du mærker og, naar usforklarte Læber
 Med ydmygt Offer op mod Helligdommen stræber.

Bed Dig er Smilet sødt paa Barnets Kinder;
 Dit Bud gjør Ungdoms rene Glæde stærk;
 Fra Dig al Manddoms stille Fryd oprinder,
 Og Alt hvad Alderdommen finder
 Af Trøst og Glæde, er Dit Værk:
 Din blide Haand velsigner hver en Alder,
 Paa dunkle Bei til Lyst og Hæder kalder.

Og findes paa den Bei, som Dine Daarer
 Frivillig valgte sig at løbe paa,
 En braadfuld Torn, som Vandreingsmanden saarer,
 Du faderlig tilgiver Taarer,
 Og mægtig byder dem forgaae;
 Og skjælver han ved Klippers Pynt, Du leder
 Den Svage ved Din Haand blandt Nattens Farligheder.

Al! Dødeliges Asmagt vældig tvinger
 Den Røst, som alt for svagt fortolker Dig;
 Dog tillidsfuld min Aand, o Fader! bringer,
 Paa Andagts aldrig tunge Vinger,
 Min Røst til Dig taknemmelig
 Usmittet er den: i Dit Skjød den hulle! —
 Og Du vil stue den med naadigt Blik og smile! —

Ved Enge Rothes Grav.

Klag, o Blissdom! Han, hvis Røst Du yndte,
 Din og Sandheds ædle Ven er død!
 Græd, Natur! thi han, som dig forkyndte,
 Lagde jeg affjelet i dit Skjød.

Rothe nu har luft sit Forster, Die,
 Ak! hans varme Hjerte banker ei;
 Graa ved Id og Gavn, og træet af Møie
 Han tiltraadte Dødens mørke Veie.

Sørg, o Dannerfolk! thi han, hvis Tale
 Skabte Lys, og høretes til dit Gavn,
 Nu forstummer i den lange Dvale,
 Mens din Taare rinder paa hans Navn.

O! han var sin Hæder værd; med Smerte
 Søge vi den Oldings Lige nu,
 Og vor Aand istemmer med vort Hjerte:
 „Rothe! blandt os Ingen er som Du.“

Dybt i Fortids Nat hans Die trængte,
 Klart han skjælned' Sandheds Guld for Tant,
 Fast ved sundne Skat da Blikket hængte,
 Og vi sol'de, hvad han saae, var sandt.

Og med Kundskabs gyldne Skat i Eie,
 Gav han rigt til Hver, som Lidet veed,
 Sagde: »Ejøn et Forsyns dulgte Beie,
 »Jøl, dets mindste Bink er Salighed.«

Høit han talte for den trykte Broder,
 Som paa Seklers Lænke mødig drog;
 Fredrik tal'de med: til Livets Goder
 Bonden nu sin Odeis Net indtog.

Solohaar alt den Vædles Tinding hylled'
 Og hans Blik mod Jorden sænkdes ned:
 End Naturens Herlighed ham trylled'
 Og han vogted' nøie paa dens Fjed.

Men ei stod hans Hu til sjældne Stene,
 Et til Samlers ofte tomme Færd.
 Til vor Trøst omskued, han alene
 Efter Visshed om vor Artes Værd.

Mens han høiet op mod Himlen blinked'
 Og hvert Fjed var Nytte paa hans Bei,
 Af den ubegrebne Magt bortvinked'
 Af hans Favn høitelsket andet Jeg.

Broder, kald ham om du kan, en Daare
 For han bugned' dybt af Magtens Stød:
 Hør hans Klage, føl den — strax din Taare
 flyder bittert ved hans Karens Død.

Trøstig nu han vined did, hvor Taage
 Hindrer selve Viismands Blik at see:
 Himlen søl'de han for Alt at vaage,
 Og at Godheds Lov er aldrig Bee.

Stille, freidigt, kjek, endog i Kummer,
 Ved sig selv, og ei ved Titler stor,
 Han sit Døie lukked' nu til Slummer,
 Signet og begrædt han hedensoer.

Vel gif ingen pragtfuld Sørgeffare
 Til den Frommes enge Hvilested:
 Omhed, Sorg og Tak det Følge vare
 Som useet ved Risten fulgte med.

Fred med ham som med dem alle være,
 Der nedglede Livets bratte Strøm!
 Gid hans Aand, sit Udspring nær, maa lære
 Der vor bedste Haab er meer end Drøm.

Klag, o Viisdom! han, hvis Røst du yndte,
 Din og Sandheds ædle Søn er død!
 Græd, Natur! thi han, som dig forkyndte,
 Sank affjelet i dit Moderstjød.

Sorg, o Dannerfolk! i ham, hvis Tale
 Skabte Lys, paastjøn dit store Savn!
 Rød hans Minde fra hans Legems Dvale!
 Sku med frugtbar Andagt til hans Navn.

Over Johan Frederik Lindencrone.

Synk med Andagt, stille Taare,
 Paa den Hedengangnes Baare!
 Lyd ei, Sorgens Baandeskrig,
 Ved den Edles kolde Liig!
 Støvet sank i rolig Slummer,
 Nanden steg fra Tant og Kummer.

Hver, som sørger, løst dit Dje
 Opad, opad! mod det Høie!
 Fæld ei Taarer for et Slør!
 Og hvad meer er Det, som døer?
 Opad, opad! løst dit Hjerte!
 Livet hift er uden Smerte.

Den, som fro sit Mønster ærer,
 Gud hengiven Korset bærer,
 Og med Tak, hvert Nandedrag,
 Nyder Livets klare Dag:
 Den kan gjennem Sløret smile,
 Ved at vine Gravens Hvile.

Den, som, fra sit Væsens Morgen,
 Stræbte kun, at lette Sorgen,
 Den, som, halvt i Dødens Favn,
 Lindred' Veemod, stifted' Gavn:
 Den — o! føl dig fuldt forvisset! —
 Den gaaer ind til Glæde hiiset.

Blik mod Lysets høie Sjerne,
 Over Maane, Sol og Stjerne,
 Hæv dig, Mand, af Støvet ud,
 Opad! mod dit Udspring: Gud!
 Der skal du, bag Stjernens Bue,
 Ham, vi tabte, herlig skue.

Fatted' du hans store Hjerter,
 Blidt i Fryd, og kjeft i Smerte,
 Fatted' du dets Himmelro
 Bed hans Daad og Haab og Tro;
 O! da vil et Nu Dig lære.
 Hvor lykkelig han maa være.

Mørket svinder; Lyset vinker;
 Ledestjernen kjærligt blinker:
 Ikkun Støvet faaer en Grav.
 Livet døer ei: Gud det gav;
 Ham, vi elsked' her med Barme,
 Skal vi saligt hist omarme.

Bed Mariane Bournonvilles Grav.

Til Rahbek.

Grød, og luk dit Øie, Scenens Ven!
 Skjebnens Arm er strakt mod dine Glæder:
 Vent ei meer, at finde dem igjen,
 Hvor du mellem idel Grave træder!
 Ak! paa Musers Bjerg er tyst og øde;
 Storm omsuser Pindi Laurbærhund;
 Klagetoner lyde; Hjerter bløde:
 Det er Glædens Ligsærdstund.

Huld er vel Naturens Lov, at vi
 Stedse frem mod Livets Maal henile;
 At en stille Grav vi fredes i,
 Naar vi matte længes efter Hvile:
 Men at den, som Held og Haab og Ære
 Gjorde syrig Bøn om Liv til Pligt,
 Ven, at den skal sælbes, viist maa være;
 O! men det er sørgeligt.

Der, hvor Ynde stod i Middagsglands;
 Biddet som med hulde Smil fortryllet;
 Der, hvor Skarer saae med Stuffet Sands
 Skjon Natur i Kunstens Flor indhyllet:
 Hvor Chariten, hyldet paa sin Bane,
 I sin Roes kun hørte Budet: Stiig!
 Hvor vi glemte Alt for Mariane,
 See, der visner hendes Liig.

Naar fra Livets Byrdetimer vi
 Til Thalia's Helligdom henvanke,
 Ak! vor bedste Lyft er der forbi:
 Veemod skal fortrænge Glædens Tanke;
 Mørkt skal soundne Timer os omsvæve,
 Minde Sjelen om, hvad Fortid gav,
 Og i Musateplet vi skal bære,
 Skue myrdet Nøies Grav.

Derfor græd og luk dit Øie, Ven,
 Du, som nys beundred' Mariane!
 Ak! hvor Haa, som Hun, vi har igjen!
 Ogjaa dem skal Død og Skjebne rane.
 Gak da stum de Sjed, Du har tilbage!
 Ogjaa vi skal dele disses No. —
 Tie, min Kummer! Jkkun Daarer klage,
 Men den Bise tier jo.

Over Lævinus Christian Sander.

Til hans Enke.

Sander aander ei mere, af nei: han llder ei længer;
Tung var i Livet hans Bei, Døden har bragt ham til
Fred.

Dyd var hans inderste Trang; thi gavned' han villig
og kraftig:

De, han gavnede fro, stundom beredte ham Gist.
Efter Sandhed hans Tørst var heed; med speidende
Blikke

Trængte han dybt i dens Lys, salig han blev i dets
Glands;

Og han spredte det ud, han fik udsprede dets Straaler,
Ædle deelte hans Lys; Ædle velsigne hans Navn.

Gaa kun forstode hans Aand; men Gud forstod den hift
oppe;

Derfor kaldtes han did, hvor han miskjendes ei meer.
Der er Sandhed og Lys og Dyd i evindelig Cendragt;
Der har Sander sit Hjem, høit over skyggesuld Jord.
Laurbærkronen han her ei vandt; men Kronen af Stjerner
Rakte ham Lysets Gud, nævnte ham kjærlig sin Søn.

Derfor Sophie! græd ei — Med Taaren i hovnede Øie
 Hilser jeg dig med den Bøn: græd ei, Sophie, for ham!
 Ogsaa jeg har ham kjendt, og elsket ham, elsket ham
 saare;

Ogsaa jeg var ham kjær: stolt jeg udtaler det Ord.
 Først som Yngling, som Mand og nu jeg stunder mod
 Olding,

Eens han var mig, og eens steeg hav tilsidst i sin Grav.
 Men jeg signer hans Ro: hans Legem hviler fra Møie;
 Hisset smiler hans Aand ned mod de fjernede Smaa.
 Did han vinker dig glad, ja blid han vinker os Alle,
 Os, som forstode hans Værd, os, som velsigne hans
 Navn.

Bed min Svigerfader Oldingen
Thor Melbys Grav.

Hvorfor lyder hyppig Klage?
Hvorfor strømmer megen Graad?
O! fordi vi Smaa, vi Svage
Ei i Mulmet her opdage
Hjimmelfjærlighedens Raad.

I Naturens Dyb vi stirre:
Det er lidt, hvad Støvet veed,
Medens vi blandt Taager irre,
Medens Længsler os forvirre,
Vi dog øine Kjærlighed.

Den, som over Stjerner throner,
Spreder idel Miskund ud —
Synger Takkens Jubeltoner,
Knæler dybt Guds Millioner,
Dybt for Kjærlighedens Gud!

Og mens vi med Kummer stride
Under tunge, bittere Savn,

Naar de hede Taarer glide,
 Og vi dybt i Hjertet lide,
 Prise vi Gudherrens Navn!

Han som nys saa venligt smilte
 Kaldt af Dødens Englebud,
 Mens ved elsket Varm han hvilte,
 Let i Hu mod Himlen ilte
 Op til Lysets egen Gud.

Saa han gik fra Savn og Nøie,
 Efter troligt virket Gavn:
 Taaren perler i vort Døie,
 Tause see vi mod det Høie,
 Signe den Guldbendes Navn.

See, den Olding lider ikke
 I sin høie Himmelfred;
 Vi, som han, vort Huus besikke!
 Jorden eier Døiblikke:
 Himlen eier Evighed.

Stille vandre vi herneben,
 Trygt ved Haabets grønne Stav!
 Trøstigt naae vi Evigheden,
 Blikket vendt mod Himmelfreden
 Vag den moderhulde Grav!

Bed en Grav.

Sngen dømme den, hvis Støv her hviler!
Roes og Dadel gaae fra Blindhed ud:
Hver, som aander, mod Opløsning iler;
Og de Dødes Dom tilhører Gud.
Men med Andagt vi mod Graven flue,
Og indvie den til stille Fred!
Lysset straaler over Himlens Bue;
Og i Lysset dømmer Kjærlighed.

Til R. Frankenau.

I hans Stambog.

Min Eiendom er blot et ringe Navn,
 Min hele Fryd er Trost i Bennesavn,
 Og alt det Haab, mig Skjebnens Lune gav,
 Er uforstyrret Søvn i kjølig Grav.

O Ven! naar næsten Alle mig forglemme,
 Dit Hjerte dog med Lyst mit Minde gjemme,
 Og naar Du husker, hvo og hvad jeg var,
 Da husk, Du var mig saare dyrebar!

Og om engang Dig Jorden skal miskjende,
 Om Ondskabs Edder paa Din Barm skal brænde,
 Da tænk paa mig, og gik med trøstigt Sjed
 Til mit og al min Kummers Hvilested!

Min Skygge da maaskee for Dig skal svæve,
 Og glade Tanker i Din Sjæl sig hæve:
 Den hvisker Dig: »hvo lever, vorder Leer;
 »I Dødes Land miskjendes Ingen meer.

Til min Birgitte.

Saa gjerne, bedste Hustru, gav jeg Meget,
 Men Lykken mig ei bød sin runde Haand:
 Du veed, kun saare Lidet er mit eget;
 Og paa det Lidet hylle mange Vaand.
 Vel end i mig et varmt og aabent Hjerter,
 Bestandigt, trofast, kjærligt for Dig staaer
 Og stille deler hver Din Fryd og Smerte,
 Og ønsker Dig de lykkeligste Aar;
 Ja Hjertet har Du; det kan jeg ei give:
 Tag da det Lidt, som Jacob sendte mig!
 Fordi det kom fra os, det kjært Dig blive!
 Vi begge ønske: Gud velsigne Dig!

Til min Hustru.

Et Smertens Aar for Dig er lagt tilbage:

Du tit paa Sygelejet vaanded' Dig;

Tungt paa Dig hvil'de Brødres Uheldsdage;

Og veefuldt krymped' Søsterhjertet sig;

Thi, ak! det vel kan dele og beklage,

Men ei med Taarer gjøre lykkelig.

Den nære Fremtid sines mørk og øde;

Og derfor maa det arme Hjerte bløde.

Men, lever ikke den, hvem vi tilbede

Med barnligt Sind, og nævne ham saa god?

Og veed ei vi, han kjærligt monne lede

Sit store Bænk, som intet Støv forstod?

Og veed ei vi, han aldrig i sin Brede

Tilskikker Kummer? Nei; thi han er god.

Lad os da, stille mod hver Morgen stue,

Og prise Herren, end om Sorger true!

Saa langt, som Diet sig ved Ynde mætter,

Saa langt, som Rædsler Skabtes Blik nedslaae,

Saa langt, som Døden Livets Grændse sætter,

Saa langt, som Tanker over Graven naae,

Slet Ingen af os Omaa, slet Ingen gjetter
 Den Bei til Salighed, vi ledes paa;
 Dog veed vi: Alle skal tjene dem tilgode,
 Som blot, at elske — elske Gud — forstode.

Thi lad os, o! min Hustru, freidigt træde
 En søie Stund den Bei, som Himlen bød,
 Og ei miskjende mulig Fremtids Glæde,
 Og inderligt erkjende den, vi nød,
 Og mindes, Gud er overalt tilstede,
 Og suer klarligt Livets haarde Stød!
 See, det er ham, som giver Kraft at bære:
 Hans Navn er Kjerlighed, thi see ham Være!

Et nysødt Aar nu smiler Dig imøde:
 Riigt vorde det paa ny Lyksalighed!
 O! straalere ikke Høstens Morgenrøde,
 Saa skjönt, som Baarens paa sit Blomsterbed?
 Hvi skulde da ei Hjertet saligt gløde,
 Skjøndt vi fra Livets Tinde stige ned?
 Blide Aaret vorde, mange fleer det ligne!
 Jeg troer paa Gødheds Gud: han Dig velsigne!

F r e d e n ,

en D d e.

Evindeligt og god og stjern
 Du straalte klart til alle Riger,
 (Lig Teneriffa's Kæmpesøn *),
 Der i en evig Dag opstiger:
 Høit staaer han med sin blanke Side,
 Ei Sky'r hans Tinding nærme sig.)
 O gyldne Fred! o Engleblide! —
 Og dog miskjendte Jorden dig!

Knap nød man salig Eenighed,
 For Mavors med sin Tordenstemme
 Død Jordens Sønner bryde Fred,
 Og Fredens Himmel at forglemme.
 Da undergrov han fræk vor Glæde,
 Udbredte Graad og Blod og Brand;
 Da blev det Almagts Lod at græde,
 Hver Jordplet blev hans Fosterland.

*) Bjerget Pico, hvis Top staaer høit over Skyerne.

Ham var ei hellig Dydens Ro,
 Ei Faderløses klare Taarer,
 Ei Fyrsters Ord, ei Landets Tro;
 Ja selv Naturens Baand han saarer:
 Kun tunge, sønderhugne Skjelbe,
 Kun eddret Piil, kun blodigt Spyd,
 Og Kunst fra Mørkets lede Trolde
 Besaae hans Blik med Skade; Fryd.

Kun Fred er Pierider kjær;
 Og dog besang man Krigens Torden,
 Og ødsled Prtis paa Kampens Sværd,
 Som dræbte Glædens Smil paa Jorden!
 Dog skal Phoebæa's Blad ei krone
 Den Skjald, hvis Eithers fredsom Klang:
 Jeg væddes et: bemærk min Tone,
 Der modig Fredens Lykke sang.

Blid saae den Evige sin Fred,
 Vød dig, hans skjønn Datter! stige
 Til nysskabt Jord, og Eenighed
 Besæstes mellem Dødelige. —
 Min Aand dig stuer fra det Høie
 At svæve huld, du Himmelske!
 Med Lyst opfylder du mit Døie
 Og Sjelen med Henrykkelse.

Skjøn er din Dragt, som ventlig Vaar,
 Og let som Zephyrs Dands i Dale;
 Med Roser i det gyldne Haar,
 Med Klædebon, som Lilier male;

Med himmelsk Ynde allevegne,
 Med Smil, som henrykt Englen seer.
 Guddommelige! — hvo kan tegne,
 Hvo kan fortolke, hvad du er?

Guds Engle vandre ved dit Sjed,
 Hver høit dit Palmespir erkjender:
 Een bringer Overflodighed;
 En Anden Wiisdoms Fakkell tænder;
 En Tredie mod Himlen rækker
 Saa hvidt, som renest Sneet! et Flag;
 Den Fjerde op af Matten vækker
 Religion og Dyd og Dag.

O! ræk mig blid din Guddoms Haand!
 O! før min Sjæl hen til dens Egne,
 Hvor Alt besjeles af din Aand,
 Og Saligheder dig betegne!
 Ha, Fryd! Jeg Jorden seer forsvinde,
 Og ved dit Smil en anden Jord.
 O! lær da og min Røst, Gudinde!
 At efterligne dine Ord!

„Her er“ — (saa var det, Store! jo?)
 „Her er det Land, som mig tilbeder,
 „Hvor trygt opvoxer Væsners Ro,
 „Der tømme Livets Saligheder;
 „Hvor Pligt er Lyst, som Held beskytter;
 „Hvortil ei Kummer's Klynge naaer;
 „Hvor Fyrstestot blande Bondehytter,
 „Som Sol iblandt Planeter staaer.

"Besee mit Bærk, hvor Ceres huld
 "Forhindrer end usødte Klager;
 "Med tunge Straa, med nyttigst Guld
 "Belægger flittig dyrket Ager;
 "Hvor rødmende Pomona smiler,
 "Og byder til sit Forraad ind;
 "Hvor overlæstet Grenen hviler,
 "Og frygter lettest Vestenvind.

"Træd ind, hvor min og Himlens Lov
 "Er høi i tusend Melodier;
 "Hvor fredet, løvsfuld, tætte Skov
 "Devogter Elskovs Tryllerier;
 "Træd ind i Hyrder's glade Hytter,
 "For glade Nøisomhed et Nok,
 "Hvis Eiermand for Alt ei bytter
 "Sin Venneviv, sin Børneskof.

"Miskjend ei Kunstens trygge Flid:
 "Bed mig den glæder kun dit Døie;
 "Og vei den Lærdes brugte Tid,
 "Hvis Grandfken stiger mod det Høie;
 "Og, kan dit Blik til Havet række,
 "Da skue det Held, jeg hævder der,
 "Og i de Huse, Vølgen dække,
 "See Nord og Syd hinanden nær.

"Udviklet i min Varetægt
 "Hvert Hjerter voxer kun for Dyder:
 "O! see den spæde, glade Slægt,
 "Og kjend den Himmel, jeg udgyder!"

Saa talte Freden. Mod det Høie
 Hun hæved' sig, og, af! forsvandt, —
 Og Alt blev dunkelt om mit Die:
 Det ingen Fred paa Jorden fandt. —

Du Fredens Fader! op til dig,
 (O! at du vilde den fornemme!)
 Min bange Stemme vover sig,
 Og Millioner den istemme:
 Nedsend din Fred igjen paa Jorden,
 At den gjør tungest Aande let,
 Og hegner og beskytter Norden,
 Og glæder og velsigner det!

Men vil du ei — — o Blissdoms Gud!
 Det Bedste kun dit Die skuer:
 Dit Vink er Fryd, og Held dit Bud
 End midt igjennem Krigens Luer. —
 At frygtelig den sees at drikke,
 Som Døden, grum, den Skabnings Blod,
 Og skaber, Gud! i Dieblikke
 Kun Drkner, hvor en Verden stod. — —

Ha! vil du ei, — saa lad dit Folk,
 Lad Dan en Daniel Nantzan finde!
 Gjør Tordenskjold til Seirens Tolk,
 Hæv Arm og Hjerte ved hans Minde!
 Og naar vort Raab hver Helt henrykker,
 Som Deel i Seirens Hæder fik,
 Da fletter Fred en Krands, og smykker
 Vor kjære Skjærgud Frederik.

Najaden.

I Lyngøer Havn en Feide stod,
 Den Kamp var græsselig at flue;
 I vilden Strøm flød Helteblod,
 Najaden flammed' høit i Lue.
 Som Klippen stod det danske Navn,
 Men Edle sank i Dødens Favn.

Saa mangen Kriger, kjæk og bold,
 Kun ændser Pligt, men ikke Fare;
 Thi staaer han frank mod Bretlands Vold,
 Thi styrter i sit Blod en Skare.
 Her blegne Brudgom, Mand og Søn;
 Thi jamres kumbart, som i Løn.

O vee! o vee! den Kjække faldt,
 Om blodig Tinding Laurbærblade.
 Det Moderland, det Vre gjaldt,
 Saa sank den bristende Najade;
 Thi jamres kumbart, som i Løn
 For falden Brudgom, Mand og Søn.

Taalmodighed.

En Elegie,

helliget min Søster, A. M. Haste.

Tidlige rusted' Livet sig med Plager;
Snart opstige Dødeliges Klager,
Hule Sukke, høie Beemodsråb;
Ak! og ingen Qvæge, Taarer fløde,
Og det sidste bange Glimt af Haab
Stred mod Pinsler, kuedes og døde.

Det var Beesyn i den Stores Dle:
"Jeg vil skabe Raad mod al den Møie,"
Sagde han, der er saa huld, som stor;
"Og min Skabning skal det Støv hufvæle:
"Bliv, Taalmodighed! til ængstet Jord
"Kjærlig Du med al din Lindring dale!"

Undig kom hun, høi og værd den Fader,
Som fremvinker Sphærens Myriader;
Skøn og ædel; svøbt i simpel Dragt:
Klart var Diet, blaat, som Himlens Bue;
Stille Graad fordoblede dets Magt,
Og deri var Herrens Fred at stue.

No paa Panden stod! de favre Kinder
 Vigned' Rødmene, som af Øst oprinder,
 Naar sit Spiir den stumle Nat har tabt.
 Blide Toner af den Mund udbrøde,
 Som til Smil og Trøstens: Ord var skabt:
 Saa kun Engles Beddesange lode.

Høi var Varmen; sorte Lokker svæved',
 Herlig om den, sjunkne sig og hæved',
 Naar den, fuld af Dmhed, steg og sank.
 Mild udstrakte hun de hvide Arme;
 Mandigt gif hun, langsomt, let og rank;
 Hvor hun trinte, fly'de Bee med Harme.

Ei Mænaders Larm, ei Daarers Latter
 Søgte Lysets himmelsendte Datter;
 Ei hun Guld og Purpur Fortrin gav;
 Ei til den, mod hvilken Klager hvined'
 Rædsomt af Uskyldighedens Grav;
 Ei til Lasters Trællehær hun trined'

Men til den, som uskyldte Smerte
 Raged' dybt i bristefærdigt Hjerter;
 Og til den, som Svaghed skabte Qual;
 Og til den, som alviis Leder vilde
 Gøre gennem torneplantet Dal,
 Kom med himmelsk Lægedom den Milde.

Hun ledsaged' gennem tunge Bele,
 Og forlod ei Armøds haarde Leie:
 Nectar, blev den Usle Brøndens Vand.

„Tidt ei Algdom selv til Glæden kjender
Siger hun: „tidt ængstes rige Mand,
„Tidt vanartet Last hans Hjerte skjænder.“

Og i blodig Slaveherskers Rige
Lod hun i den Pintes Varm opstige
Tanken: „Hist er ingen Slave meer.
„Snart skal Brødres Grumhed mig fortære:
„Smerten følger ei mit faldne Leer:
„Hvisket skal jeg ingen Lænker bære!“

Ofte der, hvor Graad i Skyldfrit Die
Et forhærdet Huusdespot kan bøie,
Kom Taalmodighed med mægtig Daad:
„Glæden dvæler kun: den eengang kommer;“
Saa hun taler, „han, som seer din Graad,
„O! han er din Fader og din Dommer.“

Ja, hvor tæt omsnoet af udsøgt Smerte
Til et varmt og stort og ædelt Hjerte
Miskjendt i sit snævre Fængsel slaaer,
Hvor mishandlet Dyd er skjult i Taarer:
Der med Morgenstjerners Smil hun staaer,
Og den Arme glemmer alt, som saarer.

„Om end Storm af rædsom Morderhule
„Jager Sky'r, som Solens Blidhed skjule,“
Spørger hun, „mon den er mindre Sol?
„Snart skal anden Storm den Nat forjage:
„Straalen seirer, og fra Pol til Pol
„Kommer Lys og Liv og Fryd tilbage.“

O du Livets bedste Trøsterinde!
 Jordens Nag for dine Smil forsvinde:
 Gengang var du selv paa Golgatha,
 Skued' Helved, Qual i Guddoms Dø:
 Strøvers Broder gav du Haanden da,
 Og ved den han naa'de Glædens Høie.

Ogsaa jeg har seet den Engleblide,
 Og indaandet Trøst ved hendes Side;
 O! hun farned' mig saa mangen Gang:
 Naar jeg veened' mig paa Smertens Leie,
 Og naar Brødres Harm min Taare tvang
 At bedugge mine haarde Beie.

Hun har lært mig, kraftig at fornemme
 Misgjænt Hjertes egen Dommerstemme;
 Tidt hun viste mig en Evighed,
 Sagde: »Søn! o, græd ei meer! din Kummer
 »Synker snart til fredsom Hvile ned:
 »Blæder vikles ud af Gravens Slummer.»

Nylig jeg for hendes Alter knæled,
 Hendes Lov paa mine Læber dvæled',
 Og mit Hjerte bad: »Bliv altid min,
 »Stedse mig din hulde Røst oplive!
 »Al min Tænken være skjøn, som din!
 »Al min Daad dit Bæsens Gjenstien blive!»

Og hun talte, mildt og nedbøiet
 Og jeg læste Salighed i Diet,
 Og saa gif hun bort med yndig Gilt:

„Glem mig el, o Ven! Jeg gaaer at lære,
 „Din Magrethe snart mit eget Smil
 „Og min Jld i hendes Varm at nære.“

Syrig raabte jeg: „Ah! flyv at varme
 „Tæt i bløde, søsterlige Arme
 „Den, som altid, altid elsked' mig!
 „Hende du din bedste Trøst bevare!
 „Hun skal stor i Jammer vilse sig,
 „Og din ganske Herlighed forklare.“

K y s s e t.

E n D d e.

Sødt smelter Maiens Sangerinders Toner,
 Som vistes om af lyttende Favoner,
 Naar Mattens klare Himmel gyder Lyst
 End i det quidesfulde Bryst.

Og sødt henrykker gyldne Morgenrøde,
 Naar Markens Flokke kappes, den at møde,
 Og Farver, som ei matte Pensler naae,
 I Begloner Perler staae.

Og sødt det tryller, naar paa spæde Blinger
 Utrettelige, glade Zephyr bringer
 Den Hyacinthe; Duft, han nylig stjal
 I Flora's egen Yndlings; Dal.

Men sødere, men navnløs Glæde strømte
 Nys i min Sjel: en Verdens Held jeg tømte.
 Og Jorden svandt; dens Baande dulgte sig;
 Thi Jordens Bedste kysset' mig.

End Himmel Jld fra de berørte Læber
 Hver Nærve stærkt at gjennemløbe stræber;
 End tier al min Qual; end Sjelen veed
 Af Jntet, uden Salighed.

Kom med dit bistre Harmblik! Jil at træde,
 O Skjebne! paa min skrøbelige Glæde! —
 Et Kys! — hvor blev din Skrække; Styrke nu,
 Og Skjebne! hvorfor jitrer du? —

O! kom, du Rene, du Tilbedelste!
 Og kys min Kummer ned i Dødens Rige;
 Og naar min Frelses Time falder mig,
 Da kys mit sidste Suk i dig!

Elegie, til Phantasiën, i Efteraaret
1790.

— — Where ignorance is bliss,
'tis folly to be wise,

Gray.

Ne! hver Udsigt daaner; grumme Vinde
Jage tunge, vaade Skyer frem;
Aftenrødens blide Straaler svinde,
Tidlig de forsvinde mellem dem.
Hver en salmet forhen yndig Dal,
Sorte Skove, glædetomme Høie
Svinde hen i Mørket for mit Die,
Som min Glæde svandt i Dval.

Kolde, hule, vilde Storme hyde,
Alting føle rædsomt Efteraar;
Regnens tette, store Draaber flyde
Paa den skjælvende forsagte Hjord.
Ingen venlig Stjerne viser sig;
Skarpe Dunster paa min Nænde falde,
Og de frygtelige Veirkast kalde
Til min skumle Celle mig.

O! saa kom da, troe Ledsagerinde,
 Huld og gavmild, som Du stedse var!
 Mægtig skabende du mangesinde
 Vaande selv til Fryd forvandlet har.
 Svæv ei flygtig, som mit Held, forbi
 Dvælende ved tabte, gode Dage,
 Lad mig dem, og hvad jeg haaber, smage,
 Fryllerinde, Phantasie!

Du nedgyder blidelige Straaler
 Paa hver Lyst, der sank i tifold Dee;
 Lært af dig mit Hjertes Dje taaler
 Gjennem Glemsels Taagedamp at see.
 Om end Mindet stundom saarer mig,
 Aander det dog Balsom i mit Hjerte
 Tanken om en overstanden Smerte,
 O! hvor er den trøstelig!

Naar jeg skuer hine Spøge-Scener:
 Hine første Glimt af Liv og Lyst
 Som Alfader rundelig forlener
 At henrykke Barnets unge Bryst;
 Hine kun Naturens ægte Spor;
 Hine Planer, som i Sjelen stræbe:
 O! da zitterer Lovsang paa min Læbe:
 Gud! da var min Lykke stor.

Muntre kom min Ungdoms første Dage:
 Venfskab hjærlig daled' ned til dem,

Rakte mig sin Nectar, lod mig smage,
 Intet ligner den i Taarers Hjem. —
 Saa neddaled' fordum, reen og viis,
 Mangen Engel, svøbt i Lysets Klæde,
 For at lære Støvet Himmel & Glæde
 I det unge Paradiis. —

O! hvor varmt omfatted' jeg hvert Hjerte
 Drømmende det lued' og for mig!
 Men da kom en tung Erfarings Smerte,
 Viste, Glands er ofte skuffelig,
 Troløshed mig haardt paa Sjelen faldt:
 End dens Minde Gysen mig indskyder,
 Skrækkelig, som Dødning; Kloffen lyder
 For den Brud, der misted' Alt.

Hyppig flød min redelige Taare:

„Ak! hvad var min Brøde?“ klaged' jeg:

Kolde Bæsnere skjeldte: „Ovage Daare!

„Det var Menneſker — o tro dem ei!“

Ha! det skjar med Grumhed i min Sjæl;

Vintren liig, naar knusende den triner

Paa den iisnende Naturs Ruiner,

Var mig denne Barsel fæl.

Sjunken laae jeg, modløs, under Qvaler,

Som kun Sorgens Egen tænker sig:

Dog igjen et Trøstesmiil husvæler:

Ewig nedstyrted', Omhed reiste mig.

Blid, misfandelig, med kraftig Haand,
 Vinked' Venstab til min mørke Kummer:
 Næsten veeg den: op af kolde Slummer,
 Op til Livet steg min Aand.

Atter spired' Glæden i mit Hjerter,
 Spæd, men reen, som overjordisk Lyst,
 Vældig gjennemtrængte den min Smerte,
 Bored', blomstred' herlig i mit Bryst: —
 Som en Purpur; Crocus pragtfuld staaer,
 Haanende den tunge Snee, der flyder,
 Naar den svangre Moder; Verden nyder,
 Smilet af den smne Vaar.

O! hvor nød jeg mange Saligheder!
 O! hvor henrykt steg min fulde Varm!
 Al den Lindring, Himlen blid nedspredet,
 Alt formilde Dødeliges Harm:
 Al den Himmelsfyd, som støvklædt Aand
 Her i Ufuldkommenhed kan smage,
 Ero'de jeg, paa mine skjønne Dage
 Dryppet' fra Guds Forsyns Haand.

Gud! Du saae min Glæde, saae mit Dø
 Gjennem rene Taarer takke Dig;
 Du fornåm mit Naab imod det Høie;
 „Fader! signe hver, som elsker mig!“
 Ja Du skued' Qualen i mit Bryst,
 Naar en elsket Vædel sank i Smerte,

Og Du sendte Himlen til mit Hjerte,
Naar hans Lod var salig Lyst.

Ah! hvor dristig gjød jeg mine Glæder
I hver kjærlig mig hengiven Varm:
Som en lykkelig Tilbeder træder
Mod sin vennehulde Piges Arm.
Og naar Kummer vældig knuged' mig,
Trøst i Venneblis jeg saae den svømme,
Som naar i de kilderene Strømme
Matte Vandrer fjøler sig.

Selv naar rædsom Død omkring mit Hjerte
Med de haarde, hvassse Fingre greb,
Saa Naturen gjøs, og kun med Smerte
Goden vristedes af Dødens Næb,
O! da sad med Veemod mangen Gang
Omme Qvinder, i den Syges Nænde,
Lisples' blide Pauser til hans Vaande
Sødt som Gellers Trøstesang *).

Al men Gravens lange, tunge Slummer
Luller Fleer, end Een, som elsked' mig:
Og min Varm skal hjemle vartg Kummer
Indtil Evighed udfolder sig.
Al! og Fleer, end Een, som var mig huld,
— Det er haardt, men Sandhed; af min Smerte
Uophørlig slider den mit Hjerte —
Disses Gld blev Vinterkuld.

*) Trøst des ewigens Lebens, den allersidste af Gellers Sange.

Knust jeg tog det Væger, tungt af Galde;
 Sukked', saae til Himlen, knurred' ei;
 Og den smilte; bød mig, ei at falde;
 Viste mig en Støtte paa min Vei:
 O Magrethe*)! stadig ene du
 Et miskjendte mig, og aldrig saared',
 Og du Ven, mig Himlen huld udkaared',
 Rehling**)! dig jeg har endnu.

Gjennem Beemodstaaren i m it Die
 Tryller mere Haabets favre Smil;
 Kunns for sande Glæder at forhøje
 Traf mig Skjebnens eddersvangre Pii! —
 Saae det Træk i Verdens vise Plan,
 At den strækkelige Himmel, Jorden,
 Mens den dundrer Vanghed over Jorden,
 Kenser Lustens Ocean. —

Saa hængrede snarlig Livets Dage
 Ell det Dieblik, jeg svæver i:
 Trolig har du lokket dem tilbage,
 Smilende Beninde, Phantasie!
 End dit Trylle:Speil ei skjule sig!
 Lad mig paa dets blanke Glade stue
 Ei de mørke Skikkelser, som true,
 Men de Smil, som bie mig!

*) Min Søster, Anne Magarethe Haste.

**) Al! ogsaa ham maatte jeg tabe.

Ah! jeg seer imellem Smil og Taarer
 Timerne mig vente, glide hen;
 Seer min Kraft fra Gud, naar Modgang saarer
 Og min Sjæl at vorde stærk ved den:
 Regn og Solskin han til Sæden gav,
 At den skulde modnes for hans Aande:
 Og han saae, ved blandet Fryd og Vaande
 Modnes jeg til kjølig Grav.

Men paa Veien did han lod mig finde
 Een endnu, som ei miskjender mig,
 For hvis Venne: Smil mit Nag skal vinde: —
 (Hulde! Sangen ei skal røbe dig).
 O! hun rækker mig den sømme Haand,
 Løfter mig af Medynkløse Piner;
 Som en Engel, naar den hjælpsom triner
 Til en mat, befriet Aand.

Snart skal Dødens gustne Blegghed snige
 Trindt om disse trette Lemmer sig;
 Og da vil den elskeligste Pige
 See til Graven, sukke nævne mig:
 »Kampen hviler: Døden endte den;»
 Siger hun: »han ofte leed den Arne!
 »O! hans Hjerte slog for mit med Varme,
 »Og jeg leed ham vel igjen.«

Da skal Livets bedste Fryd oplive
 Hver af hendes Timer, hvert et Fjed:

Ondskab skal forstumme, Dyden give
 Hendes Hjerte Himlens Salighed.
 Tak maaskee skal da ved denne Lyst
 Mine Taarers og mit Venskabs Minde
 Svækkes, blive dunkelt, næsten svinde
 Af det lykkelige Bryst.

Men naar hun fra jordist Himmel iler
 I Guds Straaler, skal hun kjende mig;
 Hilse mig med Smil, som Støv ei smiler:
 Og med Engle Huldskab nærme sig. —
 Ah! den Tanke drukner Sjelen i:
 Den har Kraft i Livets Hvirvelvinde,
 Trøst mod Døden. — Tak Belgjørerinde,
 Himlens Engel, Phantasie!

En ung Piges Morgensang.

Som en Fyrste, Brud du stiger
 Indig frem med lette Fjed,
 Smiler over vakre Riger
 Tusend unge Glæder ned;
 Glide Morgen! med din høie,
 Store, aldrig matte Pragt
 Fylder Du hver Skabnings Die
 Med et Glimt af Herrens Magt.

Saa min Alders Morgen træde
 Let og fro paa Banen hen!
 Svøbt i Dydens rene Glæde,
 Bæfter jeg hos Andre den!
 Hver min svage Tone være
 Lovsang af Naturens Gud,
 Og hans Kjærlighed og Ære
 Brede hver min Jdræt ud!

Naar i tunge Sørgeklæder
 Matten hyller døsig Jord,
 Duggens klare Taare væder
 End det mindste Straaer som groer;

Men, o Morgen! knap Du smiler
Mindre rød af Østens Kant,
Før til Kraft forvandlet, iler
Bort hver Taare; Diamant.

Saa gid og, om bitre Taarer
Synke paa min Vandring; Stav,
Om Elendighed udkaarer
Mig til Rov for tidlig Grav:
O! gid da min Morgens Minde,
Nydt i skyldfri Lyst, men kort,
Vyde mine Taarer svinde
For mit Hjertes Vifald bort!

Sig til Dagens Sysler trænge
Alle, som fik Liv af Gud:
Vien mod de stolte Enge
Breder spæde Binger ud;
Svalen til sin Nede sanker:
Lette, tynde, faste Straa
Og til Foraars Høst omvanker
Myretuens mange Smaa.

See da mig, om jeg forglemt:
Nyttig Daad er Livets Værd,
At en kjærlig Gud bestemte
Ogsaa mig til Arbeid her!
Ei blandt mine Timer ile
En, kun een, unyttet hen!
O! da skal min Aften smile,
Som en usfortørnet Ven.

Kjærlighed.

I den høitidsklædte Morgenrøde,
 I hver Perle Dug, som skinner ned,
 I hver Urt, som duster os imøde
 Sødt fra mangesfarvet Blomsterbed,
 Og i gyldne Markers stolte Grøde
 Under Himlens Udstrøm: Kjærlighed;
 Den ophøier Jorden til et Eden
 Og fremtryller Himmelstand herneden.

Naar ved Moderbarm den Spæde hviler
 Luller Kjærlighed sin Kjælesang;
 Og naar Ungdom, fro, sin Bet heniler,
 Bogter Kjærlighed den raske Gang;
 Og naar Brudesaflens Lue smiler,
 Signer Kjærlighed vort Hjertes Trang,
 Adler Elskovs korte Tryllerier,
 Lever gennem Venskabs Harmonier.

Naar med freidig Hu vi fremad træde,
 Smykkede af Medgangs Rosenbaand;
 Naar forstandig Daad og stille Glæde
 Freder om Tilfredshed i vor Aand:

O, da fryder Dagten Himmelskjæde,
 Den vi fik af Kjærlighedens Haand;
 Og ved flygtig Sky vi roligt ære
 Kjærlighedens Bud: at overbære!

Men om Stormen om vor Tinding suser,
 Medens Medgangs Solen daler ned;
 Vælter Medgang frem af aabne Sluser,
 Den henriver dog ei Hjertets Fred;
 Thi den lever, som end Død ei knuser:
 Himlens lyse Seraph, Kjærlighed;
 See, den funkler klart i ædel Taare,
 Liig en Morgendug paa sorten Vaare.

Edle Kvinde, Du som snart vil drage
 Fra den Kreds, Du bleven var saa kjær!
 Kjærlighed Din skyldfrie Gang ledsage,
 Plante Glæder om Dig fjern og nær,
 Være Dig, med barnlig Tak modtage,
 Hvad af Kjærlighed beskicket er!
 Den Dit Liv, Din sidste Time prise!
 Alt fra Gud er Kjærlighed, Louise!

Stambogs = Vers.

Slet ingen Jordens Plet, min unge Ven,
 Din Gud har skabt til Dødt; thi han er Fader,
 Og han, som skabte Sphærer's Myriader,
 Ei skabte Ormen, for at pine den.

Vor Aand er Gnist af ham, og Lyset boer
 I den, som i dens Udspring; Hjertets Varme
 Kom fra den store Aand, som hulde Arme
 Omkring sin hele — hele Skabning snoer.

Med stadigt Mod vi Skæbnen gaar imøde,
 Med Tillid til den Haand, som styrer Alt.
 See, hvordan end vor Lod paa Jorden falder,
 Omfider naaer vi Livets Aftenrøde.

Om vi bedugge Veien did med Taarer,
 Og om vi den med Glædes Roser strøe,
 Naturen skrev den faste Lov: »du døe!»
 For den maa Vise bøie sig og Daarer.

Men Visdom santer mangen ædel Glæde
 I Dydens Ly, i Venstabs hulde Braa,
 Den Daarskab tankeløs kun stirrer paa,
 Og uden Nydelse maa heden træde.

I Dydens Ly, i Venstabs lave Hytte
 Indgydes Himles Forsmag i vor Varm:
 Vi nyde den, og smile, Arm i Arm,
 Til vi vort Støv med Lysets Klæder bytte.

R o m a n c e.

En liden kjærlig Sangfugl quod
 For væne Piger smaa,
 Og hopped' let fra Blad til Blad,
 Og var i grønne Løvsal glad;
 Thi dem den smile saae.

Og fro den sig fra Løvet svang
 Høit over Mark og By,
 Og Dyd og Ufkyld var den Sang,
 Som fuldt af spæde Strubeklang
 Fra høien Himmelsfry.

Tidt, naar den Fugleqviddren led,
 Blev Pigekinden vaad:
 De Glutter sandt dens Tone blød,
 Og Glæden høi, og Smerten sød,
 Og smil'de gjennem Graad.

Men Alder qualte Fuglens Røst
 I snæver Gitterbuur,
 Den sjeldent qviddrer Livets Lyst,
 Den sjeldent klukker Rummers Trøst,
 I Gud og i Natur.

Dog af sit Bitterbuur iblandt
 Den Sangfugl smutted' ud,
 Og quod om Dydens Graad, som randt,
 Om Skjont og Godt og Stort og Sandt,
 Og om Naturens Gud.

Og til beskedne Blomster smaa
 Den Potted' venligt ned,
 Og greb i spæde Næb de blaae
 Belsignede Kjærminder smaa,
 Og trilred' Trofasthed.

Den rækker, Hanna, een af dem,
 Glad een af dem til Dig;
 Den hvisker, hvor Du svæver frem,
 Naar Fuglen fandt sit Vætherhjem,
 Et venligt: Glem ei mig.

Baarsang.

Gi Nordkanten hviner,
 Gi Sneen omflandser os meer:
 See, Baaren fremtriner,
 Og Alting opvaagner og leer!
 Hør! Isen nedflyder,
 Som brusende Flod i sin Harm,
 Og livelig lyder,
 Og frygtelig lyder den Larm.

De grønnende Høie,
 Nys hylled' i Enernes Dragt,
 Henrykke vort Die
 Og prunke med voxende Pragt;
 I knopfulde Skove
 Alt Drosselens Gløiteslag klang,
 Og Lærkerne love
 Guds Godhed i tonesuld Sang.

I frugtbare Dale
 Gjenlyder alt Hjordenes Raab,
 Og Plovmandens Tale
 Er idel Begeistring af Haab;

Af perlede Enge,
 I Skarer paa tusinde Wiis,
 Sig Planter fremtrænge
 Og vidne til Skaberens Priis.

Saa jeg skal jo træde,
 O Fader! af vinterlig Grav,
 Og vaagne til Glæde,
 Som evig Forløste Du gav;
 Og glemme min Smerte,
 Naar Modgang har luttret min Dyd,
 Og fylde mit Hjerter
 Med Sandheds og Kjærligheds Fryd.

Buggesang.

Stille Søvn Du nyder;
 O hvor den er skøn!
 Knap din Nande lyder,
 Du mit Hjertes Søn!
 Du har lært at smile
 Ved din Moders Bryst,
 Lullet ind til Hvile
 Af min egen Nøst.

Sov kun lille Gode!
 Kræfter sanke Du!
 Paa vor Herres Klode
 Skal Du leve nu.
 Han er huld, Du Kjære!
 Gjør ham ei imod.
 Her er godt at være,
 Naar man selv er god.

Afskeden fra Jette.

Jeg har drømt, jeg havde mig en Datter,
 Som det rene Guddomsbilled bar;
 Og kun hvo, der selv er Fader, fatter,
 Hvor lykkelig og hvor stolt jeg var.
 Nu med dyb, men ikke fattet Smerte
 Jeg den Datter fra mig svæve seer:
 Hvad beholdt jeg? — kun et Faderhjerter,
 Al! og ingen Datter meer.

Tit, naar Sorg min mørke Pande rynked',
 Jettes Spøg hver Fure fletted' ud;
 Tit, naar Dyden ved min Side klynked',
 Styrked' Jettes Smil min Tro paa Gud.
 Dog naar Glæden mig iblandt besøgte,
 Hvor var Jette, som Guds Engel, fro!
 Uskyld i hvert Hov, hver Tone, spøgte;
 Hjertet gennem Djet loe.

Jeg har drømt, at mine fæie Dage
 Skulde svinde nær ved Jettes Fjed;
 At hvert Frydens Nu, jeg har tilbage,
 Hendes Glæder skulde høines ved;

At hun skulde vogtet paa min Alder,
 Nydt min Aftenrødes Skuespil,
 Og, naar venlig Engel bort mig kalder,
 Trykket brustne Die til.

Jeg er vaagen nu — jeg drømmer ikke —
 Dog min Drøm mig evig bliver kjær,
 Evig kjære hine Dieblikke,
 Hulde Jette, da Du var mig nær;
 Da Du til min Liv Dig barnligt flynged',
 Hende bød det store Modernavn,
 Saa hun, rørt til Taarer, ømt omslynged'
 Hjertets Datter i sin Favn.

Edle Pige, bort i Fred Du drage
 Med de gjeve To, som Liv Dig gav'!
 Uskylds høie Seraph Dig ledsage,
 Som fra Buggen, til den fjerne Grav!
 End mig drømme lad, at naar jeg blunder
 Ved min lagte, stundom tunge Stav,
 Du mit Navn en glad Erindring under,
 Kjærligt rosenstrøer min Grav!

Afskeden fra Sophienholm *).

1792.

Fred med Edens Minder allevegne,
 Hvor Naturens Helligdomme staae!
 Fred om Sjælands blide Glædes Egne,
 Dem min ubegrædte Barndom saae!
 Elysæisk No hvert Krat indhegne,
 Hvor engang med sorgfri Sjæl jeg laae,
 Forstøende Guds Almagts dybe Dale,
 Og berust ved Draaber af Castale!

Fred om alle Dine Trylleries,
 Fredriks favre lykkelige Dal,
 Hvor Naturen hote Træer indvier
 At beskygge Glædens Brudesal;
 Hvor den Vaandesfuldes Klage tier,
 Hvor han glemmer uafbrudte Qual;
 Og hvor yndig Fryd hans Varm skal gløde,
 Den hvert Straa udaander ham imøde.

*) Sophienholm er eet af Lyststederne paa Sammel-Frederiksdal, og tilhører Hr. Agent Brun i Kjøbenhavn.

Alle Himles Fred om dine Skygger,
 Du, som blev ved Glædens eget Bud,
 O Sophienholm! hvor Baaren bygger
 Idel Templer for Naturens Gud;
 Og hvor Vennesind hver Lyst betrygger,
 Som i disse Templer klækkes ud;
 Hvor vort Eodans Sappho: Frederike *)
 Skabte mig de Himmel: Dieblikke!

Sit, naar jeg ved stille natlig Lampe
 Sidder, træt af Dagens gølge Sved;
 Sit, naar jeg i Sygdoms haarde Krampe
 Troer at føle Livets Herre vred;
 Sit, naar jeg i Stadens qualme Damp
 Kæmper mat mod Skjæbnes Bitterhed,
 Til Sophienholm min Aand skal ile,
 Lettes, qvæges, varmes der, og smile!

Jeg skal hine Malerier skue,
 Der neddrysse der af Flora's Krands;
 Aande Duft i tunge Grenes Due,
 Hvor Pomona vækker søve Sands,
 Og hvor tryk for Middagssolens Lue
 Fuglen quidrer selv til egen Dands;
 Ned til Elteløvet **) skal jeg vanke,
 Hvor til Sang forvandler sig hver Tanke.

*) Behøver jeg her at sige, at jeg mener Fru Brun?

**) Die Erlenlaube, et romantisk Lusthuus ved Søen.

Ild paa Søen skal jeg roe, men standse
 For at skue de Mirakler an;
 See, hvor Træer den glatte Sø bekrandse,
 Himlen selv at speiles i dens Vand,
 Og saa blideligt dens Vølger dandse
 Uden Larm til smykkefulde Rand,
 Mens en Tryllepensel kjef dernede
 Skal hver Høi, hvert Huus, hver Busk udbrede.

Snart jeg Farten hjem igjen skal bøie:
 Ny Sophienholm fremstilles mig:
 Som et Bjerg det møder her mit Die,
 Hvor den mindste Plet er underrig;
 Som et Glædens Alter mod det Høie
 Jevnt opstigende det hæver sig:
 Og med Andagt jeg mod Bredden haster,
 Mig som Offer paa det Alter kaster.

Sønlig sukker jeg til Alles Fader:
 »Gud! Din hele — hele Jord er god!
 »Zaal min Klynken, Du, som aldrig hader
 »Ormen, Du har gjort saa vel imod!
 »Du, som huld omfatter Myriader,
 »Ak! der vaandes ved Din Thrones Fod:
 »Dig mit glædedrukne Hjerter priser:
 »O! Du skabte disse Paradiser!»

Denne milde Sværmen blot er Glæde:
 Tidt min Vinter den opvarme skal.
 Skuer jeg en Vaar endnu fremtræde,
 Vandrer jeg igjen til Fredens Dal,

Seer den der i Høitidsprunk sig klæde,
 Seer de Godheds Bidner uden Tal:
 Hift saphirne Speil med grønne Kanter,
 Her de Morgenduggens Diamanter.

Men om jeg paa læffe Vaad skal finde
 Før til Dødens umisundte Havn,
 Da maaskee vil Matthiisøns Veninde*)
 Een af Saa, dog sukke ved mit Savn,
 En Cypressgreen plante til mit Minde,
 Pleie den, og give den mit Navn. —
 Held mig, naar jeg hviler mig af Møie,
 Groer mit Navn end under Hendes Døie!

*) Fru Brun er en personlig Veninde af den listige schweizerste Digter, Matthison.

Ode til Digtekunsten.

Ton vældelig din Lov i gyldne Strænge,
 Min elskte, tit berørte Strengelæeg!
 Alt høie, rene, stærke Flammer længe
 Sig hedt i Vardens Hjerter trænge;
 Alt tit hans stumme Tak til Sangens Fader steg.

Han ned fra Pindus vined mine Dage,
 Og Tordensky'r, som overfygged dem,
 Og Grunden til min ubemærkte Klage,
 Og god han bød mig, Dig at tage,
 Og lokke Himmeltrøst af dine Toner frem.

Og end ukjendt med Toners Tryllerier,
 Jeg bævende paa Strængen greb, og sang,
 Og glad fornam, at Sorgens Nagen tier
 Ved Beemods egne Melodier,
 Og nylig klemte Suk til dine Strænge klang.

Da var det mig, som naar med ædle Taler
 Medlidenhed forsøder bittere Kaar;
 Som naar et Lysets Cendebud neddaler,
 Og med et Glimt af Gud husvaler,
 Og drypper Balsam i ulægelige Saar.

Og høiere jeg sang, og Glædes Dre
 Fornam den Lyd, og Hjertet yndte den;
 Og tit de lystedes mit Qvad at høre,
 Og, o! det blev min Lod at røre,
 Og naar min Stemme græd, da græd min Stemmes Ven.

Ei altid saae jeg disse Taarer rinde;
 Dog veed min Sjæl, med hellig Tak den veed,
 Af manges øm og ædel Danneqvælde,
 Af manges vordende Mandinde
 Randt Stjøn, elskværdig Graad paa mine Strænge ned.

Ia selv den Hulde, Sangen ei skal prise,
 Fordi den hende værdig nok ei klang,
 De Glædes Fryd, forgrædte Dines Lise,
 Bort Nordens herlige Lovise
 Som Teuter knæle for, har smilet til min Sang.

Flue, stolte Drøm om Sange for Woner! —
 Hvo maaler rigtig seen Navnkundighed?
 Flue, svage Drøm om gyldne Laurbærkroner! —
 Nok, at Naturs og Omheds Toner
 Ei glemmes af den Slægt, som skuer Bardens Fjed.

Bliv altid ved, o Strængeleeg! at være
 Min bedste Rang, og Lindring for min Aand!
 Bliv altid ved, kun Gud og Dyd at ære,
 Og Reenheds favre Præg at bære,
 Og end i Himlen selv kling vældig i min Haand!

„Non det er ham?“ skal da Forklarte sige,
 Og forskende beskue mig og Dig;
 Og uden Suk skal raske Hymner stige
 Med Amen af de Lykkelige,
 Og jeg skal favne dem, og sige: „Det er mig!“

Elegie i en Stamboog.

Maa jeg, gode Line! bør jeg vente
 At engang Du seer paa dette Blad,
 Og erindrer, at Du forduim kjendte
 Den, som skrev sit Navn derpaa saa glad?
 Vil Du, kan Du, naar et tusend Dage
 Eller fleer forsvandt i Tidens Favn,
 Kalde Dig mit Afsyns Træk tilbage,
 Huske mig lidt meer, end blot af Navn?
 Siig da, dersom Nogen skulde spørge,
 Hvo det var, hvis Pen har rimet her:
 „Det var En, som fødtes til at sørge,
 „Som var aldrig Heldgudinden kjær.
 „Oftest var han syg, og tit bedrøvet,
 „Stedsse nølsom, stundom hjertesfro;
 „Lidt paa Strængeleeg hans Haand var øvet;
 „Dyden var han ei fuldkommen tro.
 „Egensindig var hans lille Hjerne;
 „Dog han var den hele Skabnings Ven:
 „Jkkun alt for heed han vilde gjerne,
 „At den skulde elske ham igjen.
 „Derfor maatte tit hans Hjerte bløde

»Og af Kummer blev han saare træt;
 »Eensom, fattig, rolig, glad han døde;
 »Over ham har ingen Pige grædt.«
 Dersom Du saaledes taler, Pige!
 Ubesmattet Sandhed vidner Du;
 Dog jeg ønsker Meer: o! gid Du sig
 Disse, ikkun disse Ord endnu:
 »Han har aldrig smigret for de Skjønne,
 »Han var aldrig Titelmandens Træl:
 »Gid vor Herre ham i Himlen lønne!
 »Jeg har fordum lidt ham ganske vel.«

Laurbærfrandsen.

Til Louise ****.

Med af Vindus med Charite; Gud
 Min tilbedte Sanggudinde svæved';
 Synlig Glæde hende gjennembæved';
 Værd sin Byrd den Jovis Datter stod;
 Morgenstjernens Smil, som hendes, blinker,
 Naar den stolt forlader Nattens Hjem,
 Lokker Dagens Morgenrøde frem,
 Og en Klodes Liv og Fryd nedvinker.

Smykket, som til elysæisk Dands,
 Hvidt, blufærdigt, herligt, stod den Blide;
 I sin Høire holdt min Pieride
 En med Roser virket Laurbærfrands,
 Ligtig Ande dusted' mig imøde,
 Tryllet, uvilkaarligt sank jeg ned,
 Stirred' paa den Guddoms Hellighed;
 Neppe født mit Ord paa Læben døde.

„Fred,“ saa brød min Røst omsider ud,
 „Hulde! Fred med dit Besøg i Norden!
 „Fred med dine Spor paa hele Jorden!
 „Salig den, som hædres af dit Bud!

„Salig den, hvis Dnsker Du har mættet
 „Med en Dryp af Hippokrenes Væld!
 „Salig den, Du nu tilsmiler Held,
 „Og til hvem Du denne Krands har flettet!“

„O! jeg har en Datter!“ sagde hun;
 (Men den Røst, som dannet blev til Klager,
 Ikkun mat de Himmel: Ord gjentager,
 Som fremtoned' af Gudindens Mund.)

„O! jeg har en Datter! Glæde, Lise,
 „Ulfyld, Omhed, Dyd hun givde vil;
 „Hende har jeg laant mit Harpespil:
 „O! jeg har en Datter i Louise!“

„Se, hvor skønt hun vandrer i sin Baar!
 „Hør, hvor sødt hun Baarens Fryd kan synge!
 „Derfor denne Krands sig let skal slynge
 „Trindt om hendes kunstfrie, blonde Haar.
 „Dig, o Ven! har jeg tiltænkt den Ære,
 „At Du rækker hende Krandsen hen:
 „Tag den, nyd dens Skjønhed, til med den!
 „Til min Æt mit Budskab Du frembære!“

Hurtigt greb jeg Krandsen; ned derpaa
 Klare, store Glædestaarer runde;
 Muser svandt, end før jeg takke kunde,
 O! men hun min Tak i Graaden saae.
 Her, Louise! modigt jeg fremtræder
 Som Olympens eget Sendebud:
 Her er Krandsen, flettet af en Gud,
 Af en Dødelig Dig raft til Hæder.

Tag den favre, tidligt vundne Pryd,
 Unge, blide, hulde Sangerinde!
 Zit den om dit høie Kald Dig minde!
 Zit Du quæde til din Kredsens Fryd!
 Drag ved Sangens milde Tryllerier
 Den i Sorg Hensjunkne frem til Lyst!
 Gjennemstrøm den Lykkelige's Bryst
 Med en førre Himmels Harmonier!

O! det er dog sødt, paa knudret Jord
 Den Forgrædtes Rummer at bortspøge;
 Sødt, den Glædes Luer at forsøge,
 Saa hun drømmer Glæden dobbelt stor.
 Dette blev vor Lod, naar Dyden ikke
 Blues ved vor Tones Melodie,
 Naar vi kan, for stummel Anger frie,
 Mindes den i Dødens Dieblikke.

Dog, den hæderfulde Daphnes Lov,
 Dog, de Roser, som deri fremsmile,
 Hele Krandsen mod sin Død skal ile,
 Og, som Skjønhed, muldre hen til Støv;
 Tiden Alt med sikker Glemsel truer;
 Den med Avind Skaldekrone seer:
 Gaa kun nævne Mæoniden meer,
 Ingen meer hans fulde Værd beskuer.

Men der er en Krands, som varigt grøn
 Om sin Eiers høie Tinding straalere:
 Tidens Vælde den bestandig taaler,
 Altid ny, selvstændig, yndig, støn;

Himlen selv dens Blade freder;
 Dydens Krands jeg Dig beskriver nu:
 Vige! denne Pryd besidder Du:
 Elst den! O, den trodser Evigheder!

Elst den i din skystrie Morgenstund!
 Elst den, naar din Dag sig fremad bvier!
 Elst den, naar et Hof omkring Dig stvier,
 Og vil stvie Tænksohmhed i Blund!
 Da Du sande skal, at Himlen freder
 Om den Krands, som jeg beskrev Dig nu:
 Vige! denne Pryd besidder Du:
 Elst den! O, den trodser Evigheder!

Bøn til Venſkab.

Kom, Du Glædeſkaberinde,
 Venſkab, Himlens Sendebud!
 Lær os, ved Dit Smil at finde
 Støvet's Liv, et Glimt af Gud!
 Smil til Lave, ſmil til Høie,
 Til os Alle, Alle ned,
 At hver Koft og Haand og Nie
 Folker Salighed!

Naar i kunſtfri Dands den Spæde
 Hopper glad fra Buggen hen,
 Giv ham Forſmag paa Din Glæde,
 Lær ham meer, end Navnet Ven!
 Og naar Ynglings-Blodet ſtrømmer,
 Adle Du den Unges Mand,
 At han, mens han Eden drømmer,
 Knytter Dine Vaand!

Naar til Elſkove's Fryd og Smerte
 Skyldfrit Par ſig vier ind,
 Nær Din Jld i Mandens Hjerter,
 Fyld med Omhed Pigens Sind!
 Og, naar Leeg og Blus forſvinde,

Dvæl, som Glød, i begges Hu!
 Fro hun elske, som Veninde,
 Ham, som Ven, endnu!

Naar paa gavnlig Jdræts Veie
 Graanet Olding trætter sig,
 Ved sit Værk og paa sit Leie
 Han velsigne Fred og Dig!
 Og naar han fuldendt sig lister
 Stille bort fra jordist Larm,
 Hvile han til Diet brister,
 Sødt i Venners Arm.

O! til Varners Rosenstier
 Du henleder Glædens Væld;
 O! Du Elskov selv indvier
 Til et Meer, end Elskovs Held;
 Ja naar vi paa sorten Baare
 Jøres bort fra Tant og Svig,
 Taber Du en kostbar Taare
 Paa det gulfne Liig.

Derfor, Glædesfaberinde,
 Venskab, Venskab, fyld vor Aand!
 Hør, vi kalde! See, vi binde
 Dine blide Rosenbaand!
 I vor Hu Din Lov vi skreve,
 Blomster paa vor Vei at strøe:
 Sign os, at vi stoe maae leve,
 At vi sødt maae døe!

Sangens Priis.

Blide Sang, misfundelig
 Mægtig klinge dine Toner:
 Alle Hjerter hylde Dig
 Over Jordens mørke Zoner.
 Lyd! og idel Tryllerier
 Loffes frem af Dal og Fjeld;
 Lyd! og Kummer vorder Held;
 Lyd! og al vor Vaande tier.

Trindt om lave Hyttes Tag
 Du ved Plov og Lee henrykker;
 Sædt i Philomelers Slag
 Du Naturens Fryd udtrykker.
 Mellem Skovens Løv Du hæver:
 Natten ei er skummel meer:
 Frygten svinder, Haabet leer,
 Og til Gud vor Nand sig hæver.

Elskovs sømme Sværmeri,
 Du med fjelen Røst ledsager:
 Elskovs Fryd er Melodie,
 Velklang selv dens milde Klager.

Vensfabs Himmel; Dieblikke
 Adler Du til Engles Lyst:
 Arm om Arm, og Bryst ved Bryst,
 Vensfabs Børn din Nectar drikke.

Zon da, Sang, mod Veemods Harm!
 Du vor Glædes Udbrud være!
 Aand din Himmel i vor Varm,
 Mens vi Livets Kjeder bære!
 Og naar Gud os Held bereder
 Efter Møiens korte Stund,
 Væk os blidt af Dødens Blund,
 Væk os op til Saligheder!

I en Vens Stambog.

Med stadigt Mod vi Skjæbnen gaae imøde,
Med Tillid til den Haand, som styrer Alt!
See, hvordan end vor Lod paa Jorden faldt,
Omsider naae vi Livets Aftenrøde.

Om vi bedugge Veien did med Taarer,
Og om vi den med Glædes Roser strøe,
Naturen skrev den faste Lov: »du døe!»
For den maae Vise høie sig, og Daarer.

Men Viisdom sanker mangen ædel Glæde
I Dydens Ly, i Venskabs hulde Braa,
Den Daarskab, tankeløs, kun stirrer paa,
Og uden Nydelse maa heden træde.

I Dydens Ly, i Venskabs lave Hytte,
Nedgydes Himlens Forsmag i vor Varm:
Vi nyde den, og smile, Arm i Arm,
Til vi vort Støv med Lysets Klæder bytte!

Til Louise * * * *

(I hendes Stambog).

Du bad mig her indvie mig et Minde,
 Hvor det skal smile frem af Dødens Havn:
 Det er mig sødt, men mere sødt, Veninde,
 At og Dit Hjerte gjemme vil mit Navn.

Thi naar jeg vandrer bort til Gravens Hvile,
 Og nogle Gode da vil hufte mig,
 Saa skal jeg i min sidste Vaande smile,
 Saa veed jeg vist, jeg er udødelig.

O! gid Du sølte, hvor mit Hjerte flammer
 Af Tak mod alle dem, som leed mig vel!
 O! læs den i mit Blik! Min Læbe flammer,
 Naar den skal tolke Luen i min Sjæl.

End naaede jeg kun halv en Oldings Alder,
 Men dobbelt Rummer skygged' paa min Vaar:
 See: derfor snart mig Dødens Engel falder,
 Alt tidt den venlig ved mit Leie staaer.

Betragt mig da som Olding, hulde Pigel
 Som Een, der hilser Dig fra Gravens Rand;
 Graahærdet Ven, man gjerne lader sige,
 Hvad man ei let tillod den unge Mand!

Tilgiv at jeg opfordrer Dig, Du Gode!
 Til, at forskjønne Guds den skjønne Jord!
 Tro, naar vi Mennesker det ret forstode,
 Gik Smerten ei saa tit i Dydens Spor.

Led Kummer op! det er en værdig Møie;
 Og løs, ifald Du kan, dens haarde Baand;
 Men standser ikke Taaren i dens Dø,
 Da vist den bort med kjærlig Søster; Haand!

Nyd glad Din rige Deel af Livets Goder!
 Thi han, som gav dem, gjerne glad Dig seer;
 Men glem ei, Negerslaven er Din Broder,
 Og Millioners Hersker Jntet meer!

Og skulde Daarers søde Smil høit prise
 Din Ynde, Din Forstand, Dit Bid, Din Dyd,
 Mistro dem da, mistro Dig selv, Louise,
 Den Roes er farlig Klapperlanges Lyd.

Kun Vedles Velbehag Din Stoltthed være;
 Rettsafnes Yndest gjør saa lykkelig:
 At takkes dem alt blev Din Dyd, Din Vre,
 Som ingen Skjæbne skal berøve Dig.

Kort: jeg Din sømme Moders Ord gjentager,
 Kom altid dem med stadig Aand ihu:
 »Bliv stedse den, hvis blide Dyd behager,
 »Forstandig, god og elskelig, som nu!»

Da skal Dit Liv, som Dalens Bæk henglide,
 Der sagte mellem favre Blomster gaaer,
 Og vækker hulde Smil ved hver sin Side,
 Og i sin Egn forskjønner liflig Vaar.

Svanelil.

En Ballade.

En døende Moder paa Sotteseng laae,
 Alvilde, som kaldtes den Gjeve,
 Med Himlen i Hjertet, med Tindingen graa,
 Hun skjotted' kun lidet at leve;
 Dog gjorde det hende i Sjelen saa Bee,
 Den jamrende Datter ved Leiet at see.

„Hør, Svanelil, græd ei! Der lever en Gud!
 „Hør, Svanelil, græd ei saa saare!
 „Frygt Herren, betragt, som en Faders, hans Bnd,
 „Og han vil astørre din Taare!
 „O! stil den! Den martrer min flygtende Sjel:
 „Frygt Herren, saa gjør han vist alle Ting vel.“ —

„Ak, Moder! min Graad er saa heed og saa tung:
 „Hvor kan jeg, hvor kan jeg den stille?
 „Du døer fra din Datter! Ak! jeg er saa ung:
 „O! lad mine Taarer kun trille!
 „Hvo leder, hvo styrer nu Svanelils Fod?
 „Hvo bliver min Engel, som Moderen god?“ —

»Frygt Herren! fortroe ham din Bæe og dit Vel!
 »Til ham al Fortrøstning Du sætte!
 »Troe Mennesker ei, naar de lede din Sjæl
 »Til Himmel og Dyd at forgjette!
 »Bogt næie din Værelse! o! sværg ved din Tro,
 »Du den vil bevogte, saa døer jeg med Ro.«

Nu knæled' den Datter, og hulkende svor:
 »Bed Jesu livsalige Lære!
 »Jeg giver min døende Moder mit Ord:
 »At jeg vil bevogte min Værelse.
 »Ei feilende Mennesker, Gud vil jeg troe,
 »At jeg og kan lukke mit Døer med Ro.«

Nu Svanelil op til den Døende saae:
 Med foldede Hænder hun smiled'.
 Alt Dinene bruste, alt blegnet hun laae,
 Alt Sjelen til Himmelen iled'.
 Til Hvilen i Jorden man Legemet gav,
 Og planted' et Kors paa den smykkede Grav.

Skjøn Svanelil sørger i Uger og Aar;
 Skjøn Svanelil sørger saa saare.
 Hver Morgen, hver Aften til Graven hun gaaer,
 Og offerer en hældrende Taare;
 Hver Morgen, hver Aften hun mindes det Ord,
 Hun knælende fordum den Salige svor.

Den Gravgang blev Bane, den Bane saa sød;
 End da hun fik stillet sin Smerte;
 Med Rolighed kom hun, og gif hun, og nød

Paa Graven en Fæst for sit Hjerte.
 Der ofte hun Sang om Ufskyldighed qvad,
 Og hjemgik saa lettet, saa styrket, saa glad.

En Maanestjens Aften en Vandringsmand kom,
 En Ridder saa prægtig at skue;
 Han hører den Qvæden, han seer sig rundt om,
 Den Kirkegaard ei lod ham grue;
 Da seer han, at lænet til Gravforset laae
 Den væneste Mo, hans Begjerlighed saae.

Guldsinnende Lokker i Bølgeslag hang
 Om Møens det hvælvede Hvide;
 Det vexelvist faldt eller stæeg, mens hun sang,
 Flux derpaa hans Dine nedglide,
 Ham bortjog ei Blyheds elskværdige Glands
 I Evanelils Blik, der nu vorte ved hans.

Op fløi hun, som Duen der siver med Gru,
 En glubende Rovsugl at jage:
 Med Blidhed paa Læben, med Tredstthed i Hu
 Holdt Ridderen Pigen tilbage.
 "Hvi flyer du? Slig, Favre, hvi dvæled' du her?
 "Hvi frygter du Fare? Jeg fredelig er." —

"Slip, Fremmede, slip mig! Jeg bliver her ei!
 "Slip, slip mig! Min Moder jeg tabte;
 "Hid stunder hver Morgen, hver Aften min Bei:
 "Her slumrer det Vædste, jeg tabte.
 "Her ham jeg paakalder, som veed mit Forliis,
 "Og qvæder en Sang til Ufskyldigheds Prits." —

„Gak, Edle! Jeg ærer din Gudsfrugt og Dyd.

„Jeg hørte din himmelske Stemme:

„Hid iled mit Hjerte — til Englenes Fryd,

„Jeg aldrig dit Møde skal glemme:

„Jeg tit skal umærket bespeide dit Sjed,

„Og høre din Røst, og opbygges derved.“

Alt mindre forkræffet nu Evanelil gik,

Og vredtes ei over den Tale;

Alt forstjende tøved' paa Manden et Blik,

Dog lod hun ei Gangen forhale.

Snart var hun i Huset, af Skrækken lidt mat,

Men sov ei før Stjernerne blegned' den Nat.

Mod Morgen hun drømte om Moder og Eed,

Om Ridderens Anstand og Mine;

Hun vaagned' med bankende Hjerte; det leed

Alt Elskovens elskede Pine.

Dog, snart hendes Ungdom slog Grillerne hen,

Og Uger forgik, før den Mand kom igjen.

En Aften paa Graven hun satte sig ned,

Og tænkte sin Moder tilstede:

Paa Læben var Belyd, i Hjertet var Fred,

Al Diet fremperlede Glæde.

En Krands af Cypresser om Korset hun hang,

Og kyskede Korset med Andagt, og sang:

„Sødt hvile din Aste! Din Sjæl er hos Gud:

„O Moder! min Engel du være!

„Du see mig at lyde den Høiestes Bud!

„Du see mig at vogte min Ære!
 „Sødt hvile din Afte! Din Sjæl var saa skjøn;
 „Den lærte mig Dyden: nu har den sin Løn.“

„Du lærte mig, Jorden er yndig og god;
 „At Ufkyld alene kan fryde;
 „At frygt og farligt er Ungdommens Blod;
 „At varselomt vi Glæden maa nyde.
 „Sødt hvile din Afte! Din Sjæl var saa skjøn;
 „Den lærte mig Dyden: nu har den sin Løn.“

„O! beed til den Fader, du skuer saa nær,
 „Jeg din og hans Datter maa blive!
 „Dig, Herren og Dyden og Himmelen kjær,
 „Min Sjæl i hans Hænder jeg give!
 „Sødt hvile din Afte! Din Sjæl var saa skjøn;
 „Den lærte mig Dyden: nu har den sin Løn.“

„Saa vandre jeg roligt i Kummer og Fryd,
 „I Beestand og Velstand den Samme!
 „Saa briste mit Hjerte med plettefri Dyd,
 „Min Aand da Gud Fader annamme!
 „Sødt hvile din Afte! Din Sjæl var saa skjøn;
 „Den lærte mig Dyden; nu har den sin Løn.“

Den prægtige Ridder sad længe paa Luur;
 Sig Euanelil reiser saa fage;
 Hun hører langt henne ved Kirkegaards Muur
 Med Andagt en Stemme gjentage:
 „Saa vandre jeg roligt i Kummer og Fryd!
 „Saa briste mit Hjerte med plettefri Dyd!“

Hun studser; hun snart gennem Skumringen seer
 Saa mandigt den Ridder fremtræde;
 Han knæler ærbødig ved Moderens Leer,
 Og yndigt hun hører ham quæde:
 "Sødt hvile din Afke! Din Sjel var saa skøn;
 "Du dannede Dyden: nyd salig din Løn!"

Alt slog for den Ridder den ønskede Strud;
 Alt greb han om Haanden den Svage:
 Han trykked' den ømt til sin brændende Mund:
 Ei Evanelil trak den tilbage.
 Han drog hende ned i Forvirring saa sød,
 Ak! roligt hun dvæled' paa Ridderens Skjød.

Om Dyd og om Uskyld klang alle hans Ord:
 Uskyldigheds Grav var hans Hjerte;
 Og Kjærligheds Gysner i Evanelil soer,
 Men ikke forstod hun sin Smerte.
 Hun gif, men lod Ridderen følge sig hjem; —
 Først gryende Dagning adskillede dem.

Et kom hun om Morgen, om Aften ei meer
 Med dustende Krands fra Haven;
 Ei kysked' hun Korset paa Moderens Leer:
 Med Gruelse saae hun til Graven.
 Mørkt blev hendes Dø, den Kind blev saa bleg,
 Og Rolighed fra hendes Junderste veeg.

Den Ridder kom aldrig, ak! aldrig igjen;
 Saa veesuld hun ønsker hans Komme:
 Hun vandrer saa flittigt til Ringmuren hen;

Men snart al Forhaabning er omme.
 Det stoffede Hjerte nu fyldes af Nag:
 Hun visner, som Løvet en Esteraars-Dag.

I Løndom hun græder, mens Engen er grøn;
 Hun græder om luende Sommer;
 Alt Høstvinden rasler, hun græder i Løn;
 Hun græder da Vinteren kommer.
 Det svulmede Liv er et indpresset Saar;
 I Angestens Pine til Graven hun gaaer.

Fortvivlet hun synker i dybeste Sne,
 Fortvivlet hun mindes sin Moder!
 Hun bander sin Fødsel, sit Fald og sin Bæ,
 Og døende vorder hun Moder.
 Da Sne paa Graven om Vaaren tøer op,
 Man finder den Svegenes og Fosterets Krop. —

Saa gyser, I Døtre! saa mindes den Eed,
 Som døende Moder I sværge!
 Saa gyser, og stuer, hvad Evanelil leed!
 Hun glemte, sin Ustyld at værge:
 Før havde hun Fred med sit Hjerte, med Gud:
 O! gyser, I Døtre, for Pligternes Brud!

Maria af Catalonien og Pater Guarino,
en Ballade fra det nittende Aarhundrede *).

I frugtbare catalonske Land
Sad Greve Johannes paa Thronen. **)
En Datter han havde, hun var hans Fryd,
Saa deilig, saa vliis, og den pure Dyd;
Hun lindred' ham tunge Regjeringsstand:
Maria var Perlen i Kronen.

Hun ligner en Blomst i favre Baar,
Naar Sol sig i Morgendug speiler.
De Somre, de to Gange syv gaae hen,

*) Anledningen til nærværende Forsøg kan læses i Baretti's Journey from London to Genoa v. 4. eller i Journal for Politik, Natur og Menneskekundskab, Juni 1795, S. 238 ff. Dog har Forfatteren, for at redde Sandsynligheden, og efter indført poetisk Frihed, forandret og tillagt Meget i Traditionen.

**) Den spanske Provinds Catalonien havde fordem egne Eneherskere, der førte Titel af Grever.

End et hun vil faare sig ud en Ven: *)
 Saa mangen en Prinds for Grevinden staaer,
 Saa mangen forgjeves er Veiler.

Alt lyde de Klager fjern og nær
 Omkring Barcelona **) saa vide:

„Ak! Grevernes Stamme nu slettes ud!“

„Ak! aldrig Maria vil vorde Brud!“

Den Dotter er Oldingen saare kjær:

Saa stridde hans Taarer nedglide.

„O Fader! ei græd, hvi græder du?“ —

„O Dotter! ei skulde jeg græde?“

„Snart briste mig Livets de skøre Baand,

„Om Spiret da tager en fremmed Haand!“ —

„O Fader! jeg kommer mit Kald ihu.“ —

„Maria! du røver min Glæde.“

„Ak, Dotter! du vil mit Huses Fald.“ —

„Nei, Fader! jeg vil kun din Vre.“ —

„Saa vælg dig en Mand, som beskytter dig,

„Saa vælg mig en Søn, der kan jorde mig!“ —

„O Fader! jeg lyder et større Kald:

„Kun Herren min Brudgom skal være.“

„Hist kneiser det høie Montserat;

„Jeg det til Guds Alter skal vie:

„Der skal jeg nedknæle som Herrens Brud,

*) Læseren erindre, at man i Spanien og Portugal gifter sig langt tidligere, end i det øvrige Europa.

**) Grevernes Residentsstad.

„Og bede for Landet, og tjene Gud:

„O! jeg skal ham ophøje Dag og Nat

„Indtil mine Læber skal tie.“

De Præster, de Visper fjern og nær

Beundre Grevinden tilsammen;

De nævne saa storlig Maria's Daad,

Ekjont Faderens graanende Kind er vaad;

Selv Spaniens Erkebisp møder der,

Og mæler et frygteligt Amen.

Alt vanke det Barn med helligt Mod,

Og trodser det klappende Hjerte.

Til Ave *) hun aabner melodisk Mund;

Saa mangel en Rosenkrands beder hun.

Paa Veien alt bløder den spæde Fod,

Men ikke hun endser den Smerte.

Med trette Krop hun Vjerget naaer,

Og heftigt i Psalmer udbryder.

En Grotte af Marmor hun finder der:

Nu Celle for Sværmerfken Grotten er;

Der aarle, der silde for Gud hun staaer:

Af Lovsange Marmoret lyder.

Saa drømmer den Nø, hun tjener Gud,

Men føler i Hjertet en Trængsel:

Det klemmes, det banker med stærke Slag,

*) Ave Maria! Begyndelsen af en bekjendt katolsk Bøn.

Og stærkere banker det Dag for Dag:
 Hun veed ei hver Dige blev skabt til Brud;
 Hun aandelig mener sin Længsel.

En Aften i sølvklart Maanestkin
 Hun yndigt Hallelujah quæder:
 Da blandes en Stemme med hendes Sang,
 Da høres paa Bjerget en mandig Gang:
 Flux seer hun med langsomt, ærværdigt Trin
 En Mand, som mod Tellen hentræder.

„Hil være dig, Engel paa vor Jord!“
 Saa lyder den Kommendes Tale;
 „Skjont Skarer tilbede den Skjønheds Glands,
 „Du rækker til Gud efter Troens Krands:
 „Hil være dig, Engel! hør det Ord,
 „Mig Gomsruen monne befale!“

„Hil være dig, Fader i Guds Aand!“
 Den Skjælvendes Læber ham svare;
 „Priis vorde den Gomsruer, der sendte dig!
 „Jeg venter det Budskab, du bringer mig.“
 Han rækker den Skjønne sin høire Haand;
 Hun neier, og ahner ei Fare.

„I Drømme jeg Himles Himle saae,
 „Der saae jeg Guds hellige Moder;
 „Jeg søled' mig stor i det Dieblis,
 „Og Jorden alt dybt under mig forgik:
 „Jeg der paa mit Ansigt nedkasted laae
 „I Lysets de skinnende Floder.“

„Da mæled' Guds Moder lifligt Ord:

„Jeg veed al din Vandel og Tale;

„Paa Himmelvei vanker dit sikre Sjed;

„Din Læbe forkynder livsalig Fred.

„Jeg eier en Dotter paa syndig Jord,

„Jeg hende til dig vil befale.”

„Gak hisset paa Bjerget Montferat!

„Der seer du en blomstrende Pige:

„Med Pine, som Stjernerne ved min Fod;

„Og Libanons Sneeglands og Lammets Blod

„Er klart paa den Yndiges Kinder sat,

„Og, kort: hun er skøn uden Lige.”

„Hun ædel forsmæder al Jordens Rang,

„Hun ene vil Himlen tilhøre:

„Gak til hende, styrk, at hun vakler ei,

„O! hold hendes Fødder paa Fredens Wei!

„Guarino, den Jomfrue ved Bøn og Sang

„Til Himmelens Borgaard du føre!”

Grevinden er stum af usølet Lyst;

Tilbedende knæler den Pige.

Han opløfter hende med venlig Arm,

Og sagte han aander ved skyldfri Varm;

Saa staae de henrykte, og, Bryst ved Bryst,

De sværme om Himmerigs Rige.

Guarino gaar bort mod Dagningsry;

Maria nu salig sig drømmer:

(Den Benedictiner var velkabt Mand,

Og kaldes en Helgen i ganske Land).
 Han kommer med svindende Aftensfye,
 Og Smiger i Andagt udtømmer.

Hver Aften han stændigt kommer der,
 Og Parrets Fortrolighed følger.
 Det luster saa køligt paa Montferat:
 I Tellen hensværmes den tavse Nat:
 Ak! Munkens er Pigen kun alt for kjær —
 Og Rosen af Kinderne viger.

Ak! Uskyldens Rose salmer hen,
 Guarino dens Herlighed plukker.
 Hun ængstes, hun ahner, hun veed ei, hvad;
 Men ei er hun længer ved Andagt glad.
 Hver Morgen kommer den Munk igjen:
 Hun smiler, men lønligen sukker.

Alt mere hun ængstes Dag for Dag,
 Alt quæles og pines det Hjerte:
 Det gisper i Varmen; den er saa trang.
 Og mæisom og tung er Maria's Gang.
 Nu aabner hun Diet, og bitter Nag
 Ledfager den voxende Smerte.

Den Vater med hykkelsk Munke: Hu
 Betragter den svulmende Skjønne,
 Han ikke vil tabe sit Helgen: Navn,
 Og Mord han undfanger i Pigens Favn;
 Thi hvæsser han snart en Dolk — o Gru! —
 For Dmhed med Døden at lønne.

Saa væbnet han gaaer en Morgenstund
 Og Pigen af Cellen udkalder:
 Forgrædt hun hensynker i Munkens Arm,
 Da støder han Staalet i hulde Varm:
 Fortvivlelsen aabner Maria's Mund,
 Og blodigt paa Jorden hun falder.

„Alt, hellige Jomfrue, see hans Svig!
 „Jeg dør jo, jeg dør jo, jeg Arme!
 „Alt! Du, som jeg fordum saa reen tilbad,
 „Guds hellige Moder, forlad, forlad!
 „Alt! hør dog den Døendes Jammerkrig,
 „Og naadeligt Du Dig forbarne!“

Hun stønner, hun sukker, samler, dør
 I Blodets udstrømmende Floder.
 Nu pønser Guarino paa ligtigt Raad,
 For Verden at skjule sin Djævel: Daad:
 Med Grene han dækker, med Løv bestrøer
 Den Faldne, som ikke blev Moder.

Som Tigeren kold paa Nøvet seer,
 Naar det sig omvæltet i Døden,
 Saa staaer nu Guarino, saa gaaer han hen,
 Og bærer som Helgen sit Navn igjen;
 Han hærdes i Lasten alt meer og meer,
 Og quæler Erindring om Brøden.

Snart Olding Johannes kommer der,
 Maria, sit Alt at omarme:
 Han finder de Grene, det visnede Løv,

Han finder den Myrdedes favre Støv:
 Ak! Dotteren var ham saa saare kjær:
 Han slider sit Sølvhaar i Harme.

Nu vildt han udstøder grumme Skrig:
 "Jeg kunde den Jammer afværget!
 "Ha! hvi var jeg ikke standhaftig før?
 "Jeg Fader, jeg Arme, jeg barnløs døer!"
 Fortvivlet han jorder det unge Liig,
 Og bygger et Kloster paa Bjerget.

End smykker det Kloster Montferat;
 I Sølvkiste hviler Maria.
 For Sjelen der messes om Nat og Dag,
 Der messes hvert tredie Klokkeslag;
 Der stille hun hviler i Dødens Nat,
 Fra Jammeren hviler Maria.

Qvindens Kald.

Til Frederike R**.

Smigers Trylle: Nectar faaer Du ikke;
 Erligt Venſkab aldrig byder den:
 Sandhed, ſtille, gode Frederike,
 Ikkun Sandhed offrer Dig en Ven.
 See, naar Smigers Luſt: Phantomer ſvinde,
 Og paa Fryds Ruiner Anger ſtaaer,
 Sandhed er i Vinter, ſom i Vaar,
 Vel alvorlig, o! men ſjøn, Veninde!

For at ſmykke Jorden blev en Pige,
 For at ſigne Manden blev hun Div:
 „Nyder Livets Fred og Sorg tillige!“
 Blev den ſjønne Lov for fælleds Liv.
 Men, naar Manden byder Trods til Fare,
 Naar han ſveder for at vinde Brød,
 Milde Naturens Stemme Qvinden bød,
 Troligt paa ſit Hjem at tage Vare.

Med et Smil at jevne Klippe Veie,
 Og i Storm at yde Sagtmods Raad;
 Dmt at ſkabe trætte Mages Pleie,
 Af hans Barm at drage Kummer's Braad;

Trygt om Affoms Vært og Dyd at frede,
 Og at danne den til Godes Fryd —
 Ikke, det er huuslig Qvindedyd,
 Den erstatter Paradiis hernede.

Ei den glimrer, o! men den velsigner:
 Lysligt rinder Dagen ved dens Bud,
 Og hvert Blund Naturens Hvile ligner:
 Sønnen klækker unge Kræfter ud.
 Denne Dyd til Livets Aftenrøde
 Trodser Armod, Kummer, Uret, Fald —
 Pige, jeg har viist Dig Qvindens Kald:
 Gaf det skjönt, som hidindtil, imøde!

Dora's Krands.

Jeg var en lille Pige,
 Af tusind Løier fuld,
 Og legte med min Lige,
 Og brød mig lidt om Guld.
 Naar jeg mig vilde fryde,
 Begyndte jeg en Dands,
 Og skulde jeg mig pryde,
 Da var det med en Krands.

En Morgenstund jeg søgte
 De bedste Blomster ud,
 Og nynnede' glad, og spøjte,
 Og takkede' Blomstens Gud;
 Da kom en gammel Kvinde:
 „Hvad gjør du Lille der?“ —
 „Jeg mig en Krands vil binde,
 „Den smukke skal sidde her.“ —

Hun saae mig an saa kjærlig,
 Og skjøn den Gamle var,
 Som Solens Nedgang, herlig,
 Som Aftenstjernen, klar.

Jeg maatte hende lide,
 Og sikkert leed hun mig:
 I Græsset ved min Side
 Hun venlig lagde sig.

„Hver Blomst i disse Egne
 „Kun lever saare kort:
 „Din Krands vil snartlig blegne,
 „Dens Ynde visne bort.“ —
 „Vel falmer den, du Gode!
 „Før Aften hænger den;
 „Dog lige vel tilmode
 „Jeg fletter en igjen.“ —

„Men, Datter, hør, jeg kjender
 „En Krands saa himmelskøn:
 „Den dannes ei med Hænder,
 „Og altid er den grøn.
 „Om ei du grusom plukker
 „Dens Blad med smittet Hu,
 „Til Døden Diet lukker
 „Den blomstrer sødt, som nu.“ —

„O! sig, hvor skal jeg finde
 „Det Blad, den flettes af?
 „O! skjenk mig den Beninde!
 „Jeg bær den til min Grav.“ —
 Hun kysset mig, og trykket
 Min Haand saa varmt derved:
 „Dig Gud med den udsmykket;
 „Den er — Uskyldighed.“

Nu veiste sig den Qvinde;
 Af Diet perled' Graad:
 „Mit Ord du trygt skal finde:
 „O Datter! gjem mit Raad!
 „Du varlig Omhu bære
 „For Uskylds Englekranse,
 „Og alt dit Liv skal være
 „En paradisiisk Dands.“ —

Gud længe lod mig vanke
 Omkring paa Jorden nu,
 Og altid kom min Tanke
 Den Gamles Ord ihu.
 Mit meste Liv var Glæde;
 Og naar en Taare randt,
 Min Kranse var frisk tilstede:
 I den min Trost jeg fandt.

O Søster! jeg har fundet
 Mig vel ved Qvindens Raad:
 Ei paa min Kind har rundet
 Urolig Angers Graad;
 Uskyldighedens Krone
 Til Døden smykker mig!
 O fromme, gamle Rone!
 Gud Fader lønne dig!

Den lykkeligste Pige.

Til Louise R***r.

Hvorfor ønsker mangen ædel Pige
 Tidt en mindre heldig Søsters Kaar?
 Gaa blandt Jordens Møer er' lykkelige
 End i Livets himmelskønne Vaar;
 Og de fleste kunde dog, Louise,
 O! de fleste kunde være det:
 Veien til det sande Held er let,
 Medens vi den falske Lykke prise.

Skue den Møe, som kun i Daarers Brimmels
 Fro ved Mængdens Stirre, Blikke staaer;
 Som hos Kett fortryllet seer en Himmel,
 Og med Skaberglæde fra ham gaaer!
 Ikke den, som Etaal og Perler smykke,
 Den, som fra Paris forskrev sin Krands,
 Den, som blænder Skarer med sin Glands,
 Føler halvt, hvad Sandhed kalder Lykke.

Uro Pagten, Haand i Haand, ledsager,
 Og hos Nyhed selv man Angest seer:
 Al! hvad nu hvert Die til sig drager,
 Intet Blik i Morgen endser meer.

Natten ei til Hvile Dagen kalder,
 Og for hende Dagen ei har Fred:
 Paa brodeerte Mouffelineer ned
 Lønligt mangen bitter Taare falder.

Skue den Møe, som gaaer i Kongesale,
 For hvis Fødsel Fordom knæler ned!
 Vel kan hun med stjenket Demant prale,
 Borge Glands, den Pøbel stusses ved;
 Vel kan hun i Dands med Syster træde,
 Glimre, hylde og bedøves der;
 Ja, vort Nordens Huldgubinde nær,
 Hun kan nyde Hoffets bedste Glæde.

O! men Avind, hvor hun træder, følger,
 Og i hendes Kummer seer sin Fryd;
 Aldrig Venstreb hendes Svaghed dølger,
 Aldrig umistænkt er hendes Dyd.
 Glider hun, forstørres hendes Brøde:
 Ondskab hører hendes Fald, og leer;
 Og naar hun kun Trøst i Graven seer,
 Ingen hulde Søsterhjerter bløde.

Skue den Møe, som bløden Ynglings Tale
 Sødelt til Guddom løfter op!
 Let hun hvirvles om i Glædens Sale,
 Bryndes Die speider hendes Krop;
 Alles Hyldning hende leer inøde,
 Hvor hun ødler med at vise sig:
 Pige, hun er ikke lykkelig,
 Mens for Daad og Gavn hver Dag er øde.

Gradviis Diets Væther; Gld forsvinder;
 Stakket Kindens Morgenrøde leer;
 Smigren kold beseer de gusne Kinder,
 Ei dens kjælne Vellyd toner meer.
 Haan og Kulde blændet Pige saarer,
 Tung af Kummer stiger visnet Varm:
 Dagen yder Kiedsomhed og Harm,
 Natten ingen Søvn og mange Taarer.

Skue den Nøe, som Rigdoms Gud indvier
 Til paa Dyrger Guld at svæve hen,
 Paa hvis Vink en Trælle; Skare bier!
 For at hylke fyrig Tak igjen!
 Skjont hun tit forfrossen Armod klæder,
 Ofte rækker nøisom Flid sit Brød,
 O! Skjont hendes Lod ved Gavn er sød,
 Ikke Du misunde hendes Glæder!

I den Flok, som tæt om hende vrimler,
 Nidstshed tit, som Trang, fornummet er;
 See, hvor Nøgenhed, og Hunger stimler,
 Hør, hvor Beemod klynker fjern og nær!
 Alle, Alle kan hun ei husvæle;
 Viisdom kjøbes ei for præget Muld;
 Sundhed vindes heller ei ved Guld;
 Ingen Vexler Hjertets Fred betale.

Pragt og Byrd kan ei lyksaliggjøre,
 Skjønhet det saa lidt, som Guld, formaaer:
 Deres Glæder kun Minuter røre,
 Deres Sorger fylde sene Aar.

Hele Jorden rundt skal Du, Veninde,
 Plat forgjebes søge Lykkens Spor:
 Frygtsom spørg ei Andre, hvor den boer;
 Jnden i Dig Selv Du den skal finde.

Rom, ledsag mit Bink med hulde Blikke!
 Hift en ung, lykkelig Pige staaer:
 Ynde seer Du, Skjønhed seer Du ikke;
 Sundheds Engel freder hendes Vaar;
 Uskylds Himmel Lykkens Gavn erstatter:
 Stille Dyder hendes Aand beboe:
 Sjelefred bevogter hendes Ro:
 Morgenrøden vækker Glædens Datter.

O! for hende Purpurskyn gløder,
 Og for hende smykket Floras Krands;
 Hende Rosens Duft saa lifligt møder,
 Hendes Blik forlyster Myggens Dands;
 Blidt for hende Kildens Vølge kruses;
 Hende toner Lundens Melodie;
 Og af al Guds Skabnings Harmonie
 Hendes frydomgivne Sjel beruses.

Lyst til Daad i hendes Hjerte brænder,
 Skjøndt hun beiler ei til dyrket Navn:
 See, hvor suse flink de trinde Hænder,
 For i Stilhed at udbrede Gavn!
 Dagningsryet hendes Glid tilsmiler,
 Middagstimen hendes Gjerning seer,
 Og naar Natten byder: Virk ei meer!
 Blødt hun end paa haarde Leie hviler.

Naar hun sparte Stund til Lyst indvier,
 Ei hun triner frem i Glitterpragt;
 Ei paa Gjekkes Offerdust hun bier,
 Prydet nok med reen og smagfuld Dragt;
 Ubemærkt i Mængden hun sig dølg,
 Svinges let i sund, blufærdig Dands,
 Nyder Glæden, vogter Uskylds Krands:
 Ei til Anger hjem den hende følger.

Engen Hykler Brakdunst udspreder,
 Og med den omtaager hendes Vaar;
 Hun ei hylde af en falsk Tilbeder:
 Hendes Værd en ædel Elsker faaer;
 Faa, men Gode, hendes Venner ere,
 Som til Gravens Time ligne sig:
 Pige, hun er saare lykkelig;
 Hvorfor vil ei alle Mæd det være?

Alt, at Pragt og Høihed saa misundes!
 Alt, at Skjønhed os fortryller saa!
 Alt, at tit vort Haab paa Rigdom grundes,
 Og et Flyvesand det grundes paa!
 Jeg har stræbt, et bedre Held at prise,
 Det, som Sandhed ene kjendes ved:
 Held med Sundhed, Uskyld, Virksomhed!
 Held med Alt, som pryder Dig, Louise!

Trines Lykke.

Jeg er ei skøn, men sund jeg er,
 Og aldrig suurt jeg seer,
 Og naar jeg kun er Henrik fjer,
 Jeg fordrer intet meer,
 Og o! hvor ømt han elsker mig!
 Hvor er jeg lykkelig!

Jeg er ei fornem, men saa glad,
 Og det er mere værd;
 De Store vil, jeg veed ei hvad,
 Jeg la'er dem harmes der;
 Skjönt ringe, Henrik elsker mig,
 Hvor er jeg lykkelig!

Jeg er ei lærd, lidt sund Forstand,
 Lidt Vid jeg sagtens fik,
 Men jeg dermed ei prale kan,
 Det er ei Qvindestik:
 Skjøndt ulærd, Henrik elsker mig,
 Hvor er jeg lykkelig!

Jeg er ei riig, men Hjerterø
 Er sjelden hos det Guld,
 Og Henrik siger: Du maa tro
 Man kjedes ved det Muld,
 Og uden Eligt han elsker mig!
 Hvor er jeg lykkelig!

Men reen for Skyld er Trines Varm,
 Og fuld af Haab til Gud,
 Og øm og elstovsfuld og varm
 Er Henriks lille Brud;
 Og derfor Henrik elsker mig,
 Hvor er jeg lykkelig!

Hannes Sange.

I.

Morgensang.

Jeg glad af Sengen reiser mig,
 Jeg lykkelige Pige,
 Og tænker, gode Gud, paa Dig,
 Som boer i Himmerige;
 Thi, ligesom min Moder, Du
 Mig elsker overmaade,
 Og derfor jeg med trøstig Hu
 For Alt Dig lader raade.

Alf Sorger ei det mindste Gran
 Jeg i mit Hjerte finder;
 Ei heller Sygdom gaaer mig an:
 Jeg har to røde Kinder.
 Jeg sov saa trygt, og sødt, og let:
 Du var hos mig tilstede,
 Og nu mit friske Aandedræt
 Er idel, idel Glæde.

Jeg er saa stærk og før og ung;
 Jeg gjerne mig vilgrøre;
 Mig falder ingen Syssel tung,
 Hvormed jeg Gavn kan gjøre.
 Og alle Gode lide mig;
 Og det saa vakkert lader:
 O! derfor bør jeg takke Dig,
 Du min og Alles Fader!

Gid nu min Dag i Fryd hengaae,
 Og gid jeg nyttig være,
 Og stedse flere Kræfter faae
 Min Skabers Navn at ære!
 Og naar i mædig Aftenstund
 Jeg slukke Lemmer hviler,
 Da skjenk mig, Gud, et roligt Blund,
 Hvortil din Omhu smiler!

II.

Bed Snetøiet.

Jeg tidlig op hver Morgen staaer,
 Det er jeg vant fra jeg var liden;
 Og naar jeg sat paa Naalen faaer,
 Hvor let hensmutter ikke Tiden!
 Jeg mindes ved de første Sting,
 Hvor sødt uskyldig Pige hviler;
 At Himlen til mit Leie smiler,
 Og gav mig tusind gode Ting.

Saa nyner jeg en lille Sang,
 Som mig en Ven iblandt forægte:
 Den tit om Spøg og Latter klang;
 Den ofte Dyd og Klogskab lærte.
 Og hurtigt flytter Naalen sig;
 Jeg sjelden ud paa Gaden titter;
 Om Nytt jeg aldrig Pigen fritter;
 Thi Naal og Sang er nok for mig.

J Kuld jeg ei til Dønen tyer,
 For der at stryge kjelne Arme;
 Thi naar jeg rast og sluttig syer,
 Jeg nøies kan med ringe Varme.

Saa deilig lang hver Aften er:
 Da kan jeg skynde mig saa trolig,
 Og sidde ved min Dont saa rolig;
 Og derfor har jeg Vintren kjær.

Naar Vaaren kommer, bærer jeg
 Mit lille Bord ud i det Grønne,
 Og mener, det mig sinker ei,
 At skotte lidt til alt det Skønne.
 Da nyder jeg Naturen fro,
 Og takker Gud, den Siegode,
 Som satte mig paa denne Klode,
 Og lønner Glid med Sjelero.

III.

Strikkevisе.

Vist ingen Amazone
 Den første Strømpe bandt:
 En nordisk, yndig Kone
 Den ædle Kunst opfandt.
 Paa Glutter smt hun saae,
 Hvor frøs de kjære Smaa!

Da tog hun fire Pinde,
 Og Knuder slog derom,
 Og af en ulden Tvinde
 To Strømper snart fremkom;
 Hun sagde: »Pusling, bie!
 »Put kjønt dit Been heri!«

Da smiled' glad den Moder!
 Thi Strømpen varmed' brav;
 Og alle sine Poder
 Hun saadan Varme gav.
 Snart Manden Strømper bar;
 Sidst fik hun selv et Par.

Fred med den fromme Qvinde!
 (Hun vist i Himlen boer)
 Af hendes Strikkepinde
 Blev Nytten saare stor;
 Enhver, som nu kan gaae,
 Har bundne Strømper paa.

Hvor morsomt er det ikke,
 Med Nøglet i sit Skjød,
 Sin Strømpe selv at strikke,
 Og syse for sit Brød!
 En Stakkel faaer den Mand,
 Hvis Brud ei strikke kan.

IV.

Spindeviser.

Snur, min Rok! jeg har Dig kjær,
 Skjönt Du lidet praler;
 Glittigt brugt, Du snart er værd
 Mange Snesse Daler.
 Der er spart en dygtig Sum!
 Snur, rur, rur, rum!

Lystigt vimser Traaden ind
 Mellem øvet Finger;
 Kjønt i Tacten til mit Spind
 Munter Vise flinger.
 Rokken ei, men Sorg, gør frum.
 Snur, rur, rur, rum!

See, hvor Hjulet løber godt!
 See kun Tenen liden!
 See, min nylig store Tot
 Rappes væk, som Tiden;
 Til en ny jeg faaer snart Rum,
 Snur, rur, rur, rum!

Og mens Hørren kryber hen,
 Tænker jeg paa Meget:
 Dreil og Lærred bliver den,
 Stærkt og fint, mit eget!
 Nabopigen seer det stum.
 Snur, rur, rur, rum!

Dreilet saaer paa Bryllupsbord
 Roes af Qvindegjæster;
 Møligt, før jeg selv det troer,
 Mig en Brudgom sætter:
 Spandt jeg ikke, var jeg dum!
 Snur, rur, rur, rum!

V.

Daglig Sang.

Hvor kan man paa Guds skønne Jord
Vel leve misfornøiet?

Jeg seer mig om fra Syd til Nord,
Og Glæde møder Diet.

Jeg henrykt seer og lytter til
Naturens blide Skuespil;

Og rundten om mit Dre

Kun idel Fryd kan høre.

Er Baaren ikke deilig grøn,

Og Skyldfri Lejes Moder?

Er Sommerdagen ikke skøn,

Og uden Tal dens Goder?

Og Byens Børn om rige Høst

I Høet boltre sig med Lyst;

Om Vinterdag med Glæde

De flyve frem med Glæde.

Kan ikke hver, som Hjerter har,

En Ven i Livet finde?

Jeg veed, jeg neppe voren var,

Før jeg var Ens Veninde.

Og det er ret en Glæde stor,
 Naar man saa godt hinanden troer,
 Og tragter alle Dage,
 Sin Kjærest at behage.

Er det ei Fryd, at gjøre Gavn,
 Og fremme Jordens Glæder?
 Da nævne Gode tit vort Navn,
 Og nævne det med Hæder;
 Da duster Morgenstunden sødt;
 Da favner Natteleilet blødt;
 Da Døden selv skal smile,
 Og Graven yde Hvile.

VI.

I Tusmørket.

Kom, Aftenskumring, kjære Stund!

Saa glad jeg Dig modtager.

Du hyller Flor om Mark og Lund,

Paa Bæk og Eng og Ager.

Om Sommer, Vinter, Høst og Vaar

Alt Liv ved Dig til Hvile gaaer.

Saa gjerne jeg Naturen seer,

Naar den til Sengs sig skynder:

See, Dagen svinder meer og meer;

See, Natten lidt begynder;

Alt klart en Stjerne blinker der,

Og alt en ny fremtitter her.

Jeg nu fuldendt min Gjerning har,

Og, Gud ske Lov! med Glæde.

Mit Hjerte veed, jeg flittig var,

Og derfor kan jeg qvæde;

Ehi Sangen gaaer saa flink og let,

Naar Hjertet veed, jeg gjorde Ret.

Og mens jeg synger, jeg dertil
 Har een og anden Tanke:
 Hvad jeg i Morgen passe vil,
 Hvad Fryd der da kan vanke;
 Og, seer jeg i min Fremtid ud,
 Jeg venter Alting godt af Gud.

Mig bliver ingen Aften lang;
 Dog snarest er den omme,
 Naar jeg hver Uge seer engang
 Min Ven fra Byen komme;
 Og da min Mund for Alvor gaaer
 Til høie Midnatstime slaaer.

Vel siges, Aftenslumring let
 Kan vorde Dyd en Snare;
 Men jeg kan ikke fatte ret,
 Hvortil den Snak om Fare:
 Jeg veed jo, Gud i Mørke seer,
 Om der var intet Vidne meer.

„Naar Pigen selv vil vogte sig,
 „Er' Nætter klare Dage;“
 Det siger fromme Moder mig,
 Og hun kan ei bedrage;
 Hun er saa reen, saa glad, saa graa:
 Hun sikkert Saadant vide maa.

VII.

Andagt.

Jeg tænker Dig med Lov og Sang,

Du Gud, som gav mig Livet!

Du mig saa saare mangen Gang

Saa meget Godt har givet.

Du gav min Ungdom Vært og Fryd,

Du skjænked' mig et Hjerte;

Du lærte mig at elske Dyd,

Og vogte mig for Smerte.

Jeg seer Guds Under trinde omkring,

Alt uden Skyld og Harme,

Og nyder Livets gode Ting

I kjærlig Moders Arme.

Jeg lever gjerne paa den Jord,

Hvor mig din Mildhed satte,

Endskjønt jeg ei fra Syd til Nord

Kan Tusenddeelen fatte.

Jeg veed dog een Ting ganske ret,

Og saa jeg Intet tabte:

Jeg veed, Du elsker Mennesket,

Og al den Ting, du skabte.

Jeg veed, saa vist Du elsker mig,
 Som Himlens Myriader:
 O! derfor skal jeg elske Dig,
 Du gode, gode Fader!

For Hvilen priser jeg dit Navn
 Naar jeg af Leiets stiger;
 Naar Dagen svandt til Fryd og Gavn,
 „O! Gud stee Lov!“ jeg siger.

Jeg tænker Dig, Du Glidens Ven,
 Naar jeg min Daad begynder;
 Og naar jeg hungrig ender den,
 Mit Smil din Pris forkynder.

Naar jeg til Vordet vorder kaldt,
 Jeg sukker, Dig til Være:
 „O Livets Gud! Du gav os Alt:
 „Dit Navn tilbedet være!“

Gid jeg kun altid leve saa
 Foruden Nag og Brøde,
 Og, Dig hengiven, stille gaar
 Mod Livets Aftenrøde!

Gud! Pris og Hæder worde Dig!
 Belsign vor Daad og Gammen!
 Belsign Enhver, som elsker mig!
 O! sign os Allesammen!

Selskabelige Sange og Viser.

Die Welt ist ein Theater
Und wir sind nur Spieler
Die Rolle spielen die uns
Der Schicksal uns zuteil
Ist zu sein.

Die Welt ist ein Theater
Und wir sind nur Spieler
Die Rolle spielen die uns
Der Schicksal uns zuteil
Ist zu sein.

Die Welt ist ein Theater
Und wir sind nur Spieler
Die Rolle spielen die uns
Der Schicksal uns zuteil
Ist zu sein.

Die Welt ist ein Theater

Die Welt ist ein Theater
Und wir sind nur Spieler
Die Rolle spielen die uns
Der Schicksal uns zuteil
Ist zu sein.

Die Welt ist ein Theater
Und wir sind nur Spieler
Die Rolle spielen die uns
Der Schicksal uns zuteil
Ist zu sein.

Die Welt ist ein Theater
Und wir sind nur Spieler
Die Rolle spielen die uns
Der Schicksal uns zuteil
Ist zu sein.

Die Welt ist ein Theater
Und wir sind nur Spieler
Die Rolle spielen die uns
Der Schicksal uns zuteil
Ist zu sein.

Til Glæden.

Sangen toner, Druen blinker,
 Spøg neddysser Beemods Lyd,
 Venstabs unge Seraph vinker
 Os til festlig Sang om Fryd :
 :|: Kom da, Glæde, fra det Høie,
 Bland Din Vellyd i vor Sang!
 Straal af blide Skjønnes Dæ;
 Lyd i fulde Vægers Klang. :|:

Naar vor Fod paa Roser vanker
 Gjennem Velstands Eden hen :
 Naar vi Haabets Frugt opsanker
 Med Forstand, at nyde den :
 :|: Kom da, Glæde, fra det Høie,
 At vi skjønne, hvad vi fik,
 Og erkjendeligt os fornøie
 Over Livets Dieblif ! :|:

Naar vor Skjæbnes Himmel graaner,
 Naar dens Tordner ned os slaae,
 Og naar Haabets Glimt hendaaner,
 Det vi bange stirred' paa :

:|: Kom da, Glæde, fra det Høie,
 At vor Kummer flygter bort,
 At vi mindes i vor Nøie,
 Disse Dages Qual er fort! :|:

Naar vor Aftenstund indbryder,
 Og vor Puls afmægtigt slaar;
 Naar vor Bøn for Daad og Dyder
 Os ved Livets Grændse naaer:

:|: Kom da, Glæde, fra det Høie,
 Iøer os Kampen let forbi.
 Smil end fra vort brustne Døie,
 Naar det evigt lukkes i! :|:

Sangen toner, Druen blinker,
 Spøg neddykker Beemods Lyd,
 Venstabs unge Seraph vinker
 Os til festlig Sang om Fryd:

:|: Kom da, Glæde, fra det Høie,
 Bland Din Vellyd i vor Sang!
 Straal af blide Skjønnes Døie,
 Lyd i fulde Vægers Klang! :|:

Baarsang.

Melodie: Endnu har vi Sommer etc.

Alt smutte de Skjønne

 Af murede Stad;

Alt smiler det Grønne

 Fra nysødre Blad:

O! lader den nydes

 Den liflige Baar!

Bort Kald er, at frydes,

O ja! — og stakket den Glæde bestaær.

Snart brænder den Sommer

 Paa gispende Bryst;

Snart stormende kommer

 Den salmende Høst:

Snart Vinter afklæder

 Den favre Natur;

Og bag vore Glæder

O ja! — af! bag dem staaer Døden paa Luur.

Saa Mangen, før Baaren

 Omkrandses igjen,

Skal kastes paa Baaren

 Blandt Sovende hen:

Da lukkes hans Blikke
 For Krandsjenes Pryd;
 Da deler han ikke —
 O nei! — han deler ei Levendes Fryd.

Naar Graven modtager
 Bort vaklende Skridt,
 Omsonst, man beklager,
 Vi nøde for lidt.
 Har Nydelsen Fare,
 Hvad har den vel ei?
 Vi Glæden forsvare, —
 O ja! — og frøe den paa hundrede Bel.

Kun Hyfleren stotter
 Til Kys og til Dands;
 Kun Dumheden spotter
 Med Druernes Glands:
 Hvo skabte vel Ranken
 Med Druen saa rød?
 Hvo gav os vel Tanken,
 O ja! — at Glutternes Løbe er sød?

Bort Liv har en Fader
 I Himlenes Gud:
 Bort Leeg han tillader;
 Vor Held er hans Bud:
 O! Venner, Veninder,
 Den Sandhed bestaaer,
 Thi, før den henrinder, —
 O ja! — indvier den liflige Vaar!

V i n t e r v i s e.

Det puster vakkert did fra Nord,
 Den butte Vinter kommer;
 Og Taaben klynker, at vor Jord
 Har ingen evig Sommer;
 Men, kom der ingen Frost og Sneer,
 Man fik vel knap en Pelts at see,
 Ei heller Bal og Assemblee,
 Og det var slemt, I Venner!

Hver Sommer vi jo splittes ad,
 En batter sig paa Landet;
 En stønner i monderet Nød,
 En squalpes om paa Vandet;
 Den Sommer er saa qualm og hed,
 Og, er man da lidt tung og fed,
 Man smelter hen i bare Sved,
 Og det er slemt, I Venner!

Der er ei stort ved Høi og Dal,
 Naar Vinterstormen tuder;
 Men derfor har vi Dandsesal
 Med tætte Bæg og Ruder;

Der er ei stort ved Fuglesang,
 Naar Iis glasserer Skov og Bang,
 Men derfor har vi Strengklang;
 Og det er godt, I Venner!

Mod Kulden man sig forer tæt,
 Og putter sig tilsammen;
 Man sjaaser sig saa flink og let
 I skyldfri Spøg og Gammien.
 Man gaaer i Lysekroner, Glands,
 Af Atlas gjør man Blomsterkrands,
 Som viener ei i Damp af Dands,
 Og det er godt, I Venner!

Hvor svæve skjønt de Glutter smaa,
 Naar Fiolinen lyder!
 Med Krop og Sjæl, fra Top til Taa
 Sig unge Dandsere fryder.
 Thi mener Alle da med mig,
 Hver Aarets Tid er god for sig,
 Og Vintren ret fornøielig,
 Og det er godt, I Venner!

Nytaarsfang.

Mel. Naar jeg drikker Amphion.

Utter sjønt et nyfødt Nar
 Som et Barn i Buggen smiler;
 Snart som Yngling frem det gaaer,
 Snart som Olding bort det iler.

Chor. Vi, før Naret heden iler,
 Nytte Vinter, nytte Vaar,
 Nytte hver en Stund, som smiler,
 Medens varme Hjerte slaaer.

Lediggang med Kjedsomhed
 Hos sin Dyrker sig forener,
 Medens gavnlig Syssel Fred
 Til sin ædle Ven forlener.

Chor. Lad kun Lediggang forene
 Sig med kostbar Kjedsomhed!
 Gavnlig Idræt her forlene
 Mand og Kvinde Hjertefred!

Kun naar Dagen brugtes vel,
 Dvæge Aftenstundens Løier:
 Vifligt arbeidtrætte Sjel
 Stg med Dands og Leg fornøier.

Chor. Her den Trætte sig fornøier
 Efter brugte Dag i Qvel:
 Sædelige, Skyldfrie Løier
 Nænde Hvile til hans Sjæl.

Vorgerheld vi kun ved Daad,
 Glæden kun hos Jevnhed søge,
 At vi, frie for Harm og Graad,
 Kan et flygtigt Liv bortspøge!

Chor. Vi vort korte Liv bortspøge!
 Uden Qual og Harm og Graad,
 Mens vi Fryd hos Jevnhed søge,
 Vorgerheld ved ædel Daad.

Her ved Violiners Klang
 Dandsens Nader ned vi træde;
 Her vi qvæde Bennesang,
 Nyde, tolke, skabe Glæde.

Chor. Lad os nyde, skabe Glæde!
 Lad os qvæde Bennesang,
 Og vor Bane froe vi træde,
 Som til Violiners Klang!

Da skal Vinter, da skal Høst
 Smile blidt, som Vaar og Sommer;
 Da skal vi med venlig Røst
 Hilse hvert et Aar som kommer.

Chor. Vi skal hvert et Aar som kommer
 Hilse med frimodig Røst,
 Og vor Vinter, Vaar og Sommer
 Bære skønne Glæders Høst.

Balviser.

I.

Lustig og lys var hele Jorden,
 Pyntet som Dandsesal den laae.
 Alt var Musik fra Syd til Norden,
 Dog var der ingen Dands derpaa.

Mennesket blev, strax gaae han kunde,
 Snart han en Legesøster fik,
 Hørte med Fryd i tætte Lunde
 Fuglenes lystige Musik.

Nem han den Qviddren esterligned',
 Traadte dertil i Takt saa net,
 Slutten, hvormed ham Gud velsigned',
 Tripped' med ham en Menuet.

Atter et Par man saae fremspire,
 Og da begyndte Contradands;
 Det var en Lyst at see de fire
 Smykket med Ufhylds favre Krands.

Dandsen med to Par gif af Moden,
 Da der paa Jorden leved' fleer,
 Snart paa den hele smukke Klode
 Elskedes Engelskdandsen meer.

Siden da Jordens Folk blev mange,
 Pudsig Krumspring fandt man paa,
 Hopped' til Strengelig og Sange,
 Til de den lyse Morgen saae.

Heraf hver Mand kan noksom lære,
 Dands er en herlig gammel Skik,
 Samt at det Skade vilde være,
 Ifald den reent af Moden gif.

Derfor vi her til Val os sanke,
 Derfor vi vinse lystig om,
 Hoppe fra hver bedrøvet Tanke,
 Bryde os lidt om Alvinds Dom.

Leve hver Dandsens troe Veninde!
 Leve hver Dandsens raske Ven!
 Aldrig forbittre Nag dens Minde,
 Altid uskyldig være den!

II.

Det stærkt er i Moden at fryse,
 Og smaabande Vinterens Magt;
 Men her man forglemmer at gysse,
 Skjönt alle har Peltsene lagt.

Ehi Dands, o! Dands opvarmer de bævende Lemmer;
 Ved Hop og Klang, vi vente taalmodig paa Vaar.
 Smilende Skare lystigt istemmer:
 „Vi til vor Dands fik Stunder i Nar.“

Det stærkt er i Moden at lises
 Med Munden, med Skrivt og paa Tryk;
 Men her ei Uenighed trives,
 Den foer i den Lærdes Paryk.

Ehi Dands, o! Dands kan siridige Parter forlige;
 Ved Hop og Klang vi vække fortrolige Haand.
 Mand og Mandinde, Yngling og Pige
 Snøe sig i Venskabs yndige Vaand.

Det og er paa Moden at græde,
 Skjönt lidt nok man sommetid led;
 Men her commandere vi Glæde,
 Og Taarer forvandles til Sved.

Thi Dands, o! Dands hver Rynke fra Panden forjager;
 Ved Hop og Klang vi fyldes af Glemsel og Haab.
 Her er ei Sted til hivende Klager,
 Her maa kun høres glædeligt Naab.

Vi mene, vort Bud er det gode:

„Hold Barmen, vær enig og glad!

Thi leve vor deilige Mode!

Thi leve hver dandsende Nad!

Med Glas i Haand, med Aftenens Glæder i Minde,
 Med Sang og Klang vi hylde Elskværdigheds Glands:
 Leve hver Skyldfrie, blid Danserinde!
 Gid hun ei hoste efter sin Dands!

III.

Nel. Langt meer end Guld er Druen værd.

Med Dands man ofte fundet har

Bort Liv saa ligt at være:

Hvordan den Tankes Mening var,

Bor Vise nu skal lære;

:|: Thi Stjerner har forskjellig Glands,

Og mangeslags er Livets Dands. :|:

Naar Yngling i hver yndig Glut

En Himmel seer imøde,

Og Timen svinder, som Minut,

Bed Elfskovs Morgenrøde:

:|: Fortryllet er hans unge Sands,

Hans Liv er Balts og Engelskdands. :|:

Men naar han byder ærlig Haand,

Og Trofskabs Eed modtager,

Og bunden let, i Myrthebaand,

Alt huuslig Glæde smager:

:|: Han seer kun Hustru; Diets Glands,

Hans Liv er deilig Contradands. :|:

Naar Mand i huld Venindes Arm
 Paa Banen sees at stride,
 Og priser Held og glemmer Harm
 Ved Danneqvindens Side:

:|: Hans Fjed er roligt, skjønt og let,
 Hans Liv er salig Menuet. :|:

Saaledes kan det vakkert gaae:

Men, ak! der dandse Flere:

Ak! Nogle Solo dandse maae,

Og Nogle figurere:

:|: Bestandig Solo og Figur
 Er Haan mod Skabningens Natur. :|:

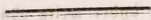
O! gid uskyldig, skøn og let

Vor Engelskdands vi træde,

Og Contradands og Menuet

Os Alle, Alle glæde!

:|: Naar Død Kehraussen spiller op,
 Vi gjøre fro det sidste Hop! :|:

IV.

Om Vaaren.

See Timerne synke

I Evigheds Hav,

Og Daarerne flynke

Bed Timernes Grav:

Vi Vise begræde,

At Tiden forgaaer:

Dag Vinterens Glæde

— O ja! — bag Vinteren smiler en Vaar.

Snart straaler i Salen

Ei Stjerne, Crystal;

Her høines ei Talen

Bed Nectar: Vocal;

Vel svinder nu Tonen

Fra Dandsendes Rad,

Hvor Manden og Konen

— O ja! — hvor Pigen og Knøsen var glad. —

Men vældigt udtaler

Naturen sit Bliv,

Og Barme husvaler

Det spirende Liv,

Og duftende Throner

For Omhed opstaae,
 Og Kjærlighed kroner
 — O ja! os Himlens velsignede Smaa,

Mod lønlige Smerter
 Naturen er huld;
 Den haaner ei Hjerter
 For manglende Guld:
 Til Fryd den os kalder
 Med Belklang saa sød,
 Og Taaren, som falder
 — O ja! — nedglider saa let i dens Skjød.

Os Alle den byder
 Miskundelig Arm,
 Og Gøddhed indgyder
 Hver Levendes Varm:
 Paa Grenden, i Løvet
 Kun Glæden har Lyd,
 Og Ormen i Støvet
 — O ja! — den løfter sit Hoved til Fryd.

Thi lader os ile
 Til unge Natur,
 Og Sorgerne hvile
 I Stædernes Muur!
 Farvel da i Sommer,
 Veninde, som Ven!
 Naar Veltsetid kommer
 — O ja! vi samles til Glæder igjen!

V.

Mel. Velkommen Enhver som har Druesagt hær! o. s. v.

De Boglærde stundom har maadelig Sands:
 De gruble paa Leg og paa Biin og paa Dands;
 Og naar de har grublet, de løierligt skrive,
 Og broute: Nu Verden skal ædlere blive.
 :|: Her lader os glædes, mens glædes vi kan! :|:
 :|: Vel muligt, i Morgen det neppe gaaer an. :|:

Engang en Herr Erik har præket med Synd,
 At allestags Leg er en skrækkelig Synd;
 Trods Guds og Fornustens velsignede Lære,
 Endnu paa vor Jord en Slump Erik'er ere.
 :|: Her lader os lege, mens lege vi kan! :|:
 :|: Vel muligt, i Morgen det neppe gaaer an. :|:

Saa Mange bagvaske den Sorgs Medicin,
 Den røde, den hvide, den blakkede Biin,
 Trods Paulus og Syrach, trods alle de Gode,
 Som Druer til Maade saa gjerne tillode.
 :|: Her lader os drikke, mens drikke vi kan! :|:
 :|: Vel muligt, i Morgen det neppe gaaer an. :|:

Om Dandsen man allestags Meninger har:
 Alt Godt kan misbruges, den Ting er jo klar;

Thi ville vi, medens vi Dandsen tilstede,
 Med Barsomhed nyde dens farlige Glæde.
 :|: Her lader os dandse, mens dandse vi kan! :|:
 :|: Vel muligt, i Morgen det neppe gaaer an. :|:

Ufskyldighed adle hver Glædernes Bryst!
 Saa dandses vor knudrede Bane med Lyst.
 I Dødningsens Kjelder man saaer ei at drifke:
 Der skjemtes, der kyskes, der dandser man ikke.
 :|: Thi lader os leve, mens leve vi kan! :|:
 :|: Vel muligt, i Morgen det neppe gaaer an. :|:

VI.

Dydens Engel sørger ikke,
 Naar dens Yndling glæder sig;
 Selv i Dandsens Dieblikke
 Hviſſer den: Vær lykkelig!
 Han, der ſigner Daad og Hvile,
 Danned' Diet til at ſmile,
 Hjertet til at fryde ſig.

Broder, Søſter, naar Du hæver
 Lette Fod i Takten hen;
 Naar Du over Gulvet ſvæver,
 Slut og Yngling, Biv og Ben,
 O! da gid Du ſødt fornemme,
 Det er Held, hver Sorg at glemme,
 Og ſaa let, at glemme den!

Men naar Balts, og Hop, og Tone
 Virvler Dig i vældig Lyst,
 Uſkylds høie Seraph throne
 Uvanæret i Dit Bryſt!
 Klogſkab ſelv i Glæden raade!
 Elſt den kjære, kjære Maade!
 Og da ſigne Gud Din Lyst!

Fyld Dit Glas til Dandsens Ære,
 Tøm det ud til Dandsens Priis!
 Brødesfri vor Lyst skal være,
 Som et Glimt af Paradiis.
 Held os! Dyden sørger ikke
 Over Glædens Dieblikke:
 Tøm Dit Glas til Dandsens Priis!

VII.

Nu de barske Vinde luse
 Over øde Marker hen:
 Held os da for tætte Huse,
 Held os for vor Ovn igjen!
 Solen, ifkun for at dale,
 Kommer, iler brat forbi:
 Held os da for lyse Sale,
 For Musik og Dands deri!

Atter vi til Fryd os samle:
 Kulden gjør til Dands saa rap:
 Groe vi enes om det Gamle,
 Og begynde, hvor vi slap.
 Mand og Piv og Knøs og Pige
 Hvirvles om med lette Fjed:
 O! hvor er de lykkelige
 Gjennem hele Rækken ned!

Gode, nyder al den Lykke!
 Styrkes ved den sunde Dands!
 Ulfyld Eders Tinding smykke
 Med sin ynderige Krands!

Men i Fryden selv bevarer
 Mindet om vor Artes Værd!
 Glemmer ei, at lumste Farer
 Snige sig om Glædens Færd!

Let en Kæmpe-Sundhed knækkes
 Blot ved Uforsigtighed;
 Let et Blad af Krandsen brækkes,
 Og med det vor Sjelesfred:
 Tit et halv bevogtet Hjerte
 Feil i Livets Kjede gif —
 Ak! hengrædte Dages Smerte
 Fulgte Glædens Dieblif.

Dandsen, nyder, holder Maade!
 Ei vort Liv er idel Leg:
 Klogskab's blide Engel raade!
 Ungentid vort Held han sveg.
 Dandsen leve! Mangesinde
 Efter Arbeid glæde den!
 O! da skal paa Eurens Minde
 Dydens Bisfald smile hen.

VIII.

D Fryd, o Fryd! Du kom fra Gud,
 At aande Held paa Livets Dage:
 Vi jog' Dig selv af Jorden ud,
 Og kun din Skygge blev tilbage.
 Kom, tabte Fryd, o! vær igjen
 Vor Eensomheds, vor Samfunds Ven!

Naar Vaarens Engel; Afsyn leer,
 Da lær os, Liv og Held at nyde!
 Naar Ungdoms Lyst ei spiller meer,
 I Manddoms Værk din Aand Du gyde!
 Naar Alderdom med Stønnen gaaer,
 Omfransse Du de hyide Haar!

Naar gavnlig Dag udpresser Sved,
 Du kjølig mod den Trætte svæve!
 Naar Dyden over Miskundhed,
 Du høit den Edles Hjerter hæve!
 Naar Kummer betler Trøst og Raad,
 Bortviste Du den Armes Graad!

O Fryd, o Fryd! fra Gud Du kom:
 Han bød Dig Jordens Vørn husvæle!
 Saa fyld os med din Helligdom,
 Og lyd igjennem al vor Tale!
 Og naar i Melodie den Klang,
 Besjele Du vor Bennesang!

Ja, naar i kunstigt Stjerneskin
 Vi Strængeleg til Dands opstemme,
 Da lær os, i de maalte Trin
 Hver Sorg, men ei os selv, at glemme!
 Dands med os hele Nækker ned,
 Udsmykker med Ufsyldighed!

IX.

Mel. En Time før Middag Madamen opstaaer.

Den Gjerrige knæler for Mammon saa tit,
Og tæller de stablede Grunker;
Med roløse Banghed beregner han Sit,
Og væmmelig klynker, han eier saa Lidt,
Skjönt Guldet han rager i Vunker.
Hans Drik er kun Vand og kun Skoster hans Mad:
Han aldrig er glad.

Den Lærde sig pincer for Phrajer og Ord,
Og bider uskyldige Penne.
Tit hungrer han medens han mener sig stor,
Og Sundheden ei i hans Løstammer boer;
Hans Liv er for Tiden derhenne.
Hans Evighed flygter, som flyllende Strøm:
Hans Storhed var Drøm.

Den Stolte saa kummerlig kryber sig op,
Og Sorger hans Kræfter fortære.
Han skjænder sin Aand, han nedbøier sin Krop,
Og sjelden bestiger den straalende Top,
Som Jordom gav Titel af Ære;

Og, naaer han den, Mennesker træder han paa:
Den Fryd er som saa.

End Rappen af Fløiel med Kronerne paa
Tit skjuler en gnavende Smerte.
Er Fyrsten en Nar, kan Thronen ei staae:
Selv ædel, dog altid han skjønnes ei saa,
Og Asmagt nedtrykker hans Hjerte.
Skjönt glimrende, Kronen er oftere tung
End Skatmesters Pung.

Her nyde vi Livet i Jevnhedens Skjød
Bed Glasfer og venlige Piger;
Her kjender hver Knøs, han til Glæde blev fød,
Og skuer sin Himmel i Glutten saa rød,
Og frydelig Jubelklang stiger;
Her nylig vi sno'de de Gluttes i Ring:
Hvor fryder den Ting!

Og snart lig vi atter i mangen Figur
Skal kappes, at hoppe fra Sorgen.
Ei skjælv vi, stod endog Ondskab paa Luur:
Vi skyldfrie kun hylde den ædle Natur,
Og dandse til gryende Morgen;
Med Gluttes vi dandse ved klingende Lyd:
Mon det er ei Fryd?

Selskabsfange.

I.

Hver, som lever, søger Glæde;
 Gaa, som leve, finde den:
 Alt for Mange den begræde
 Som en hedenfarens Ven:
 Broder! Søster! veed Du ikke,
 Viisdoms Lov er: »Virk og nyd!«
 Tab ei Livets Dieblikke
 Mens Du leder efter Fryd!

Den er ikke Kronens Cie;
 Den ei gemmes under Guld;
 Den ei følger Vrens Veie;
 Den er ikke Rædsond huld;
 Druen selv og Smill af Piger
 Skabe kun Minuters Lyst:
 Aldrig bort den Glæde viger,
 Den Du fandt i eget Bryst.

Naar Du tro den Gyne prøver,
 Som tildeeldes Dig især;

Naar Du Dydens Gjerning øver,
 Og har al Guds Skabning kjær:
 Da skal Fredens Engel smile
 I dit Hjertes skjulte Braa;
 O! da skal dit Hoved hvile
 Lige sødt paa Duun og Straa.

Naar Du et med Avinds Smerte
 Søger Fryd i fjerne Spor,
 Men med stille nøisomt Hjerte
 Tager den, som hos Dig groer;
 Naar Du den vil ærligt nyde,
 Mene, den er bedst for Dig:
 Da skal Dig hver Morgen fryde;
 O! da er Du lykkelig.

Stræb da, Ven, at Daad Dig fryder!
 Kun den Onde føle Evang,
 Tag, hvad Dig vort Hjerte byder:
 Smil og Skjemt og Viin og Sang;
 Virk, før Dødningsklokken kimer!
 Nyd, mens Hjertet slaaer endnu!
 Og kom tit vort Samsunds Timer
 Med erkjendtlig Aand ihu!

II.

Livet er tidt ved et Blomsterbed lignet;
 Mangeslags Urter i Bedet der groe:
 Himlen for os har dem alle velsignet,
 Lige fra Buggen til sildigste No.

Ungdom og Uskyld og Sundhed omringe
 Livets den yndigt frembrydende Dag —
 See hvor de herlige Næser udspringe!
 Pluk dem og nyd dem før Alder gjør svag!

Elfskov har Fryd og en frydelig Smerte:
 Unglingen mødes med Pigen saa bold —
 See, det er Myrthen, som tryller vort Hjerte!
 Nyd den, før Alderens Viisdom gjør kold!

Salig, hvem Gud i sin Misfand har givet
 Een, ikkun een, men en redelig Ven! —
 Evighedsblomsten forskjønner ham Livet:
 Held ham, i Himlen den spirer igjen.

Broder, saa lifligt de Blomster jo smile!
 O! vi vil nyde hver Urt i vort Bed!
 Da skal vi blidt i Cypresselust hvile,
 Naar vore Sandser sig lægge til Fred.

III.

Vogn op til Fryd,
 Mens Kraft og Ungdom parre sig!
 Hør, Glasfets Lyd
 Fra Mismod kalder Dig.
 Et Nu fra kjærteg Haand vi fik;
 For godt til Sorg er Livets Dieblif.

Vær ingen Træl,
 For at opdyngte gyldent Muld!
 En ædel Sjel
 Fordærves tit af Guld.
 For Armod's Trang ei Skrinet luk,
 Og Hjertet ei for Kummer's dybe Suk.

Foragt et Navn,
 For hvilket Smiger knæler ned!
 Stift ærligt Gavn,
 Og smil og spøg derved!
 Paa brugte Dag i venlig Gavn,
 Skal Du ved Kys belee det golve Navn.

Ei Guld og Davn
 Vortkyste mørke Timers Nag;
 Men Fryd og Gavn
 Gjør Nat til munter Dag.
 Selv naar Din Grav oplukker sig,
 Skal Gavn og Fryd velsigne den for Dig.

Saa kom da her
 Og hvil fra Gjerning Krop og Sjæl!
 Kom, klink Enhver,
 Som bruger Livet vel;
 Kom ofte glad herhid igjen,
 Og venligt Spøg skal møde Glædens Ven.

IV.

Den 28de Januar 1826.

Hvi vaande sig Mange paa Jorden
 I Syd og i Vest og i Ost?
 Hvi toner saa venligt i Norden
 Kun Fryd af hver Dannemands Bryst? —
 Vor Sang skal de Gaader forklare;
 Vort Hjerte forstaaer dem saa grandt;
 Europa og Himlen skal svare,
 At Sangen kun tolkede Sandt.

I Vælsklandets marmorne Steder
 Har Angesten Hjem i hvert Huns;
 Og Biinbjergers jublende Glæder
 Nedtordnes af Jordstjælv i Gruns.
 I Besten har Klerkernes Brøde
 Fremkaldt ubegrændselig Qual;
 Og Landets de Gjevreste bløde,
 Og myrdes i Tusindetal.

I Østerland kæmper Naturen
 Af Oldtidens herligste Æt
 Paa Havet, paa Bjerget, paa Muren
 For ranede Menneskeret:

Ak! søl, hvor mishandles de Arme
 Paa håderlig blodige Bei!
 Sig over dem Himlen forbarme!
 Thi Mennesker ville det ei.

Men her under Bøgenes Skygge,
 Men her ved den smilende Strand,
 Vi færdes og frydes saa trygge,
 Og signe vort Fædreland.
 Thi vennesæl Frederik freder
 Om Frihed og Retsind saa tro;
 Og kun naar han Belfærd udbreder,
 Velsignes hans Hjerte med No.

Thi lønne ham Gud i det Høie
 Med Faderhulds rigeste Løn:
 At stue hvert Offer, hver Nøie,
 Erkjendt af hver Nordboens Søn!
 Thi lønne ham Gud i det Høie
 Med saligste huuslige Fryd!
 Seent lukke Maria hans Die,
 Og Krøniken gemme hans Dyd!

V.

Wangen liflig Rose smiler:

Benner! lad os plukke den!

Hurtig Vaarens Høitid iler:

Snart den Rose viener hen.

:|: Lad os nytte Vaarens Dage,
Lad os Glædens Honning smage!
Den blev til i Himmelen. :|:

Skjont paa favre Pigeloffer

Slagre Vaand og Blomsterkrands,

Naar sig syrig Ungdom flokker

Til uskyldig Leg og Dands.

:|: Sid vi let i Dandsen træde!

Aldrig angre vi dens Glæde,

Aldrig døve den vor Sands! :|:

Sjelden dryppe Smertens Taarer

I det fulde Bæger ned:

Wangen God, som Uheld saarer,

Drikke Haab og Nolighed.

:|: Kan ei Vinen Saaret læge,

Sid den ham dog vederqvæge,

Uk! med Diebliffes Fred!

Elfskov mangan Yngling tryller,
 Tryller mangan ædel Brud:
 Livets Strøm saa rask henskylles,
 Slukker Elfskovs Flamme ud.

:|: Vi, som os endnu kan fryde,
 Lad os Æmhed's Belsmag nyde!
 Den misundes ei af Gud. :|:

Venskab Fryd blandt Kummer spreder;
 Venskab giver Lykken Værd;
 Selv til Manders Evigheder
 Det skal smile sødt som her.

:|: O! saa lad os Venskab ære!
 Kjær det's milde Fryd os være:
 Engle den er ogsaa kjær. :|:

Mangen liflig Rose smiler:
 Venner, lad os plukke den!
 Hurtig Vaarens Høitid iler!
 Snart den Rose visner hen.

:|: Skaal for hver, som Livet glæder!
 Skaal for hver, som bittert græder
 Skaal for Vin og Mæ og Ven!

VI.

Du, som trøster Mennesket,
 Naar hans Taare rinder;
 Du, som gjør hans Byrde let,
 Naar hans Kraft forsvinder;
 Rene, skyldfrie Glæde!
 Dig til Priis vi quæde:
 Bliv hos os tilstede!
 Ved vor Daad og ved vor No
 I vort Jnderste Du boe!

Haand i Haand med Dyd Du gaaer
 Over Livets Fjelde;
 Alting Rosenfarve faaer,
 Tryllet af Din Vælde:
 Selv paa golde Heder
 Haab og Liv Du spreder,
 Bækker Saligheder;
 Du velsigner Armod's Brød
 Og gjør Blund paa Halmens sød.

Hver en Baande sagtner sig,
 Hvor Du kjærligt smiler:
 Du gjør Sygdom lykkelig,
 Og dens Smerte hviler;

Rummers Søn forgjetter,
 Man ham foruretter,
 Du hvert Dag udsetter:
 See, han troer ei meer, han leed,
 Og hans Barm er fuld af Fred.

Vi som bedre Skjebne bød
 Sunde gode Dage;
 Vi, hvis Taarer sjelden flød
 Under bitter Klage;
 Glæde! vi Dig ære:
 Her blandt Venner kjære
 Huld og reen Du være
 Mens vort skyldfrie Laug skal staae,
 Aande Du Dit Held derpaa!

